HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 8/2015 Cena $ 2.50 AUGUST 2015

Kostel sv. Terezičky a Salesiáni v Praze Kobylisích

Farnost sv. Terezie z Lisieux v Praze-Kobylisích je součástí širšího Salesiánského centra Praha – Kobylisy, pod které dále spadá Salesiánské středisko mládeže. Kongregaci Salesiánů Dona Bosca – SDB založil italský kněz Jan Bosco (1815-1888), kongregace se věnuje zejména výchově mládeže, působí po celém světě.

Kobyliská farnost patří k nejmladším a nejmodernějším v Praze. Její historie se píše teprve od první poloviny 20. století a vůbec nebyla přímočará. Zasáhla do ní druhá světová válka a nástup komunistického režimu. Přestože základní kámen kostela sv. Terezie byl posvěcen arcibiskupem Karlem Kašparem již v prosinci 1934, podařilo se před válkou dostavět pouze provizorní kapli. Na kostel si museli kobyliští počkat až do 90. let 20. století.

Salesiánské divadlo a centrum mládeže v Kobylisích

Kaple a následný kostel vyrostly na pozemcích, které darovali a odprodali místní obyvatelé. Největší část o rozloze zhruba 2000 m² věnoval v roce 1926 statkář Antonín Ženíšek. Pozemky nejprve spravovalo katolické stavební družstvo Charitas, následně pak Dílo blahoslavené Anežky Přemyslovny, spolek založený za účelem pečovat o stavby nových kostelů na okrajích Prahy.

Spolek oslovil v roce 1932 kongregaci salesiánů, aby se ujala výstavby nového kostela. Salesiáni tehdy ještě museli odmítnout, především pro nedostatek lidí (přišli do Československa teprve v roce 1927). Jednání s Dílem bl. Anežky Přemyslovny pak byla obnovena až v roce 1936 po založení Spolku pracovníků salesiánských v ČSR.

Dne 17. července 1936 se začala stavět kaple podle architektonického návrhu Čeňka Vořecha. Hotová kaple byla posvěcena arcibiskupem Kašparem 24. října 1937. Kaple měla dva zvony s nápisy „Svatý Josefe, patrone pracujících, přimlouvej se za nás" a „S Božským dítkem, Máti, rač nám požehnati". Bohužel ani jeden nepřestál válku, v březnu 1942 je zabavila německá armáda a roztavila je.

Kaple svaté Terezie vznikla jako provizorium. Cílem bylo postavit velký kostel, jeden z dvanácti kolem Prahy na smír za zbourání Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, avšak vlivem nepříznivých vnějších okolností se ho podařilo naplnit až o desítky let později, po pádu komunismu a navrácení objektů salesiánům.

S přestavbou kaple v dnešní kostel se začalo v roce 1997, rozdělena byla do tří etap. V první fázi se rozšířila západní část tvořící nyní pastorační zázemí. V druhé etapě byla dostavěna severní část, která umožnila navýšit kapacitu prostoru pro účastníky bohoslužeb (ze 150 sedících na zhruba 300 lidí). Poslední fáze spočívala v propojení nového prostoru s kaplí. Tak vznikl kostel s novou orientací na jih/sever namísto původní východ/západ.

Nové prostory kostela znovu posvětil 23. října 2000 kardinál Miloslav Vlk. O rok později získal kostel také tři zvony se jmény Panna Maria Pomocnice křesťanů, sv. Jan Bosco a sv. Terezička a zvonkohru se čtrnácti zvonky.

Projekt přestavby zpracoval architekt Václav Mašek (AMA s.r.o. – architektonicko-stavební atelier). Stavbu provedla firma Antonín Pavlica z Hroznové Lhoty na Moravě.

Autorem výzdoby přední stěny za oltářem včetně vitráží a malby je sklář a malíř Jan Exnar. Vitráže v oknech levé boční lodi navrhl a vytvořil výtvarník Antonín Klouda.

V době, kdy slavíme 200 let od narození zakladatele Salesiánů Dona Bosca si jen krátce připomeňme, že Salesiány přivedl do Československa v roce 1927 P. Ignác Stuchlý SDB a dnes jsou nejpočetnější a nejaktivnější kongregací v naší republice. Mají hlavní střediska kromě Prahy Kobylis v Brně Líšni a v Žabovřeskách, v Českých Budějovicích, Fryštáku, Havířově, Ostravě, Pardubicích, Plzni, Rumburku, Teplicích, ve Zlíně a na dalších místech.

Vydávají také populární barevný časopis Salesiánský magazín, ze kterého často přebíráme poutavé články i do našich Hlasů národa.

Bližší informace o bohaté činnosti Salesiánů najdete na: www.sdb.cz

Foto na titulní straně
Kostel sv. Terezie z Lisieux
v Praze Kobylisích

Před 200 lety 16. srpna 1815 se narodil

Sv. Jan Bosco, zakladatel Salesiánů

Turínskými ulicemi toulají se darebáci,
začínat si něco s nimi nikomu se nevyplácí.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi,
dej mi duše, ostatní si vem, hned vem.
Dej mi duše, dej mi duše, prosím, Pane, odpověz mi,
ať jsou děcka doma v srdci tvém.

Turínskými ulicemi bloudívají Boží děti,
oči se jim zakalily, chodí jenom po paměti.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Kdo se lidé, kdo se najde, kdo na sebe zapomene,
kdo dá vodu drobotině k trestu žízně odsouzené.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Cesta, která doposavad je jen málo prošlapaná,
provokuje k prošlapání turínského kněze Jana.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Shromažďuje pány kluky, žádného z nich neodmítá,
pod ochranou Matky Boží roste živá komunita.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Staví domy, staví hřiště, nezná míru v rozdávání,
kluci vědí, že jsou Janem bezvýhradně milováni.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Dobré dílo zanedlouho rozrůstá se misiemi,
Boží slovo rodem z Becchi oslovuje celou zemi.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

I našimi ulicemi bloudívají Boží děti,
oči se jim zakalily, chodí jenom po paměti.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Kdo se, lidé, kdo se najde, kdo na sebe zapomene,
kdo dá vodu drobotině k trestu žízně odsouzené.

Dej mi duše, dej mi duše, ostatní si všechno vezmi, ...

Zpěvník křesťanských písní: Hosana

Sv. Jan Bosco se narodil 16. srpna 1815 v Becchi u Turína v rodině chudých rolníků. Když se stal knězem (1841), věnoval se opuštěným dětem z rozvrácených rodin a dělnické mládeži v Turíně. Pomáhal jim nacházet rovnováhu mezi povinností a svobodou. Jeho výchovný systém byl založen na předcházení chybám a životním omylům mladých lidí. Důsledně se vyhýbal nátlaku a hrozbám. Založil Oratoř svatého Františka Saleského, kde se konaly večerní přednášky; byl tam i učňovský domov, střední škola, odborné kursy, pamatovalo se i na prázdninové tábory. Aby toto jeho dílo mohlo pokračovat, založil řeholní společnost Salesiánů a stal se spoluzakladatelem kongregace sester Panny Marie Pomocnice. Zemřel v Turíně 31. ledna 1888 a za svatého byl prohlášen v roce 1934.

Modlitba

Svatý Done Bosco, děkujeme ti za všechno, co jsi pro mládež udělal. Děkujeme ti, že se za mladé lidi u Boha dál přimlouváš a že i nám pomáháš žít a pracovat pro jejich spásu. Spolu s tebou jim u Boha vyprošujeme dobré rodinné zázemí, živé společenství církve, čisté, radostné a zodpovědné prožívání partnerských vztahů a kvalitní výchovně-vzdělávací instituce, které by podpořily občanský i křesťanský rozvoj jejich osobnosti. Amen.

LITURGICKÁ ČTENÍ

20. neděle v mezidobí - 16.srpna 2015

1. ČTENÍ - Př 9, 1-6

Čtení z knihy Přísloví.

Moudrost si zbudovala palác, opřela jej o sedm sloupů. Pobila dobytek, smísila víno, připravila také svůj stůl. Poslala své služebnice volat z vyvýšenin města: Kdo je nezkušený, ať sem přijde, kdo je bez rozvahy, toho chci učit. Pojďte, můj pokrm jezte, víno, mnou nalité pijte! Nechte dětinství, a budete žít, po cestě poznání choďte!

2. ČTENÍ - Ef 5, 15-20

Čtení z listu svatého Pavla Efesanům.

Dávejte dobrý pozor, bratři, jak se máte chovat, ne jako nemoudří, ale jako moudří; dobře využívejte času, protože žijeme ve zlých dobách. Nechovejte se tedy nerozumně, ale mějte na mysli, co je vůle Páně. Neopíjejte se vínem, vede to jen k výstřednostem, ale dejte se naplnit Duchem. Když mezi sebou mluvíte, užívejte slov ze žalmů, chvalozpěvů a duchovních písní; ze srdce zpívejte a hrejte Pánu. Děkujte stále Bohu Otci za všechno ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Jan 6, 51-59

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa." Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?" Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný, a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli otcové, a umřeli. Kdo jí tento chléb, bude žít navěky."

21. neděle v mezidobí - 23.srpna 2015

1. ČTENÍ - Joz 24, 1-2a. 15-17. 18b

Čtení z knihy Jozue.

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou Eufratem, či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!" Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!"

2. ČTENÍ - Ef 5, 21-32

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřízeny svým mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako je Kristus hlavou církve, sám spasitel svého tajemného těla. Jako je církev podřízena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřízeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil koupelí ve vodě a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, vrásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme údy jeho těla. 'Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.' Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

EVANGELIUM - Jan 6, 60-69

Slova svatého evangelia podle Jana.

Mnozí z Ježíšových učedníků řekli: „To je tvrdá řeč! Kdopak to má poslouchat?" Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamená. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří." Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce." Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?" Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží!"

22. neděle v mezidobí - 30.srpna 2015

1. ČTENÍ - Dt 4, 1-2. 6-8

Čtení z páté knihy Mojžíšovy.

Mojžíš řekl lidu toto: „Nyní, Izraeli, poslouchej nařízení a ustanovení, která vás učím zachovávat, abyste žili a šli obsadit zemi, kterou vám chce dát Hospodin, Bůh vašich otců. Nic nepřidáte k tomu, co vám přikazuji, a nic z toho neuberete, ale budete zachovávat příkazy Hospodina, svého Boha, které já vám přikazuji. Zachovávejte je a plňte, neboť tak budete v očích národů moudří a rozumní: uslyší o všech těchto nařízeních a řeknou: Skutečně moudrý a rozumný je tento velký národ! Neboť kde je tak velký národ, jemuž by byli bohové tak blízko, jako je Hospodin, náš Bůh, kdykoli ho vzýváme. A kde je tak velký národ, který by měl spravedlivá nařízení a ustanovení, jako je celé toto zákonodárství, které já vám dnes prohlašuji!"

2. ČTENÍ - Jak 1, 17-18. 21b-22. 27

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Bratři moji nejmilejší! Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světel, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli jako prvotiny ze všeho, co stvořil. Buďte vnímaví pro slovo, které do vás bylo vloženo jako semeno a může zachránit vaši duši. To slovo však musíte uvádět ve skutek, a ne abyste ho jenom poslouchali. To byste klamali sami sebe. Zbožnost ryzí a bezvadná před Bohem a Otcem je toto: ujímat se sirotků a vdov v jejich tísni a uchovat se neposkvrněný od světa.

EVANGELIUM - Mk 7, 1-8. 14-15. 21-23

Slova svatého evangelia podle Marka.

Kolem Ježíše se shromáždili farizeové a někteří z učitelů Zákona, kteří přišli do Jeruzaléma. Všimli si, že někteří z jeho učedníků jedí rukama obřadně nečistýma, to je neumytýma. Farizeové totiž a všichni židé se drží podání předků a nejedí, dokud si pečlivě neumyjí ruce; po návratu z trhů nejedí, dokud se celí neopláchnou; a je mnoho jiného, co přejali a čeho se drží: omývání pohárů, džbánů, měděných nádob a lehátek. Proto se ho farizeové a učitelé Zákona ptali: „Proč se tvoji učedníci nechovají podle podání předků, ale jedí obřadně nečistýma rukama?“ Odpověděl jim: „Pokrytci! Dobře to o vás předpověděl Izaiáš, jak je psáno: Tento lid mě uctívá rty, ale jejich srdce je daleko ode mě. Nadarmo mě však uctívají, když učí naukám, které jsou lidskými ustanoveními.' Opustili jste přikázání Boží a držíte se podání lidského.“ Ježíš zase k sobě přivolal zástup a řekl jim: „Slyšte mě, všichni, a pochopte! Člověka nemůže poskvrnit nic, co do něho vchází zvenčí, ale co vychází z člověka, to ho poskvrňuje. Z nitra totiž, ze srdce lidí, vycházejí špatné myšlenky, smilství, krádeže, vraždy, cizoložství, lakota, zloba, lest, prostopášnost, závist, urážky, pýcha, nerozumnost. Všechno to zlé vychází z nitra a člověka poskvrňuje.“

23. neděle v mezidobí - 6.září 2015

1. ČTENÍ - Iz 35, 4-7a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Řekněte malomyslným: „Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš přináší odvetu, odplatu božskou! On sám přijde a spasí vás!“ Tehdy se otevřou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého, neboť na stepi vyprýští vody, potoky na poušti. Vyprahlá země se změní v rybník a žíznivá půda v prameny vod.

2. ČTENÍ - Jak 2, 1-5

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Moji bratři, s vírou v našeho božského Pána Ježíše Krista nesmíte spojovat stranictví k lidem. Když k vám do shromáždění vejde muž se zlatými prsteny na rukou, ve skvělém oděvu, a vejde také chudák v obnošených šatech, vy jste samá pozornost k tomu, který je nádherně oblečen, a řeknete mu: „Prosím, posaď se tady na čestné místo.“ Ale tomu chuďasovi řeknete: „Ty stůj tamhle“ nebo „Sedni si tady u mých nohou.“ Neděláte tak rozdíly navzájem mezi sebou, nestáváte se soudci podle špatných zásad? Poslyšte, moji milovaní bratři! Což nevyvolil Bůh právě chudé v očích světa, aby byli skrze víru bohatí a dědici Království, které slíbil těm, kdo ho milují?

EVANGELIUM - Mk 7, 31-37

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš odešel z tyrského kraje a šel přes Sídón územím Desetiměstí ke Galilejskému moři. Přivedli k němu hluchoněmého a prosili ho, aby na něho vložil ruku. Vzal ho stranou od zástupu, vložil mu prsty do uší, dotkl se slinou jeho jazyka, vzhlédl s povzdechem k nebi a řekl: „Effatha!“, to znamená: „Otevři se!“ A hned se mu otevřel sluch, rozvázal se mu jazyk a mluvil správně. Ježíš jim pak přikázal, aby o tom nikomu neříkali. Čím více však jim to přikazoval, tím více to rozhlašovali. Byli celí užaslí a říkali: „Dobře všechno udělal, i hluchým dává sluch, i němým řeč!“

24. neděle v mezidobí - 13.září 2015

1. ČTENÍ - Iz 50, 5-9a

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle - Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

2. ČTENÍ - Jak 2, 14-18

Čtení z listu svatého apoštola Jakuba.

Co to pomůže, moji bratři, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: „Jak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se“ - ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je jim to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: „Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru.“

EVANGELIUM - Mk 8, 27-35

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: „Za koho mě lidé pokládají?“ Řekli mu: „Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků.“ Zeptal se jich: „A za koho mě pokládáte vy?“ Petr mu odpověděl: „Ty jsi Mesiáš!“ Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: „Jdi mi z očí, satane! Neboť nemáš na mysli věci božské, ale lidské.“ Ježíš si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. července 2015

Politické události

Zemřel sir Nicholas Winton, zachránce stovek židovských dětí

Ve věku 106 let zemřel ve středu 1.července 2015 sir Nicholas Winton, který zachránil 669 dětských životů před jistou smrtí v nacistických táborech. Winton v letech 1938 a 1939 v Československu organizoval odjezdy židovských dětí do Británie a obstarával veškeré formality potřebné k jejich přepravě po železnici. Winton odjel na sklonku roku 1938 do Československa, aby zachránil stovky dětí ohrožených nacisty. O jeho hrdinském činu dlouhá léta nikdo netušil, zjistila to náhodou až jeho manželka, když vyklízela půdu a nalezla tam starý kufr s dokumenty o transportech. Sám Winton jakékoliv zásluhy vždy odmítal. Loni převzal od prezidenta Miloše Zemana nejvyšší české státní vyznamenání Řád bílého lva. Už v roce 1998 mu prezident Václav Havel udělil Řád Tomáše Garrigua Masaryka.

Světová média věnují na svých webových stránkách úmrtí Wintona velký prostor, většina britských médií o něm píše jako o „britském Schindlerovi" odkazující na Němce, který zachránil polské Židy. Britský premiér David Cameron na Twitteru uvedl, že svět ztratil velkého muže a že Wintonovy činy nesmějí být zapomenuty.

Jeho památku uctili i představitelé České republiky. „Byl to člověk, kterého jsem obdivoval pro jeho osobní statečnost," uvedl prezident Zeman prostřednictvím svého mluvčího Jiřího Ovčáčka. „Odešel dobrý člověk, sir Nicholas Winton. Zůstane už napořád symbolem statečnosti, hluboké lidskosti a neuvěřitelné skromnosti," napsal na svůj twitterový účet premiér Bohuslav Sobotka. „Nikdy nezapomenu na naše osobní setkání v loňském roce. Čest jeho památce!," napsal na svůj twitterový účet předseda Sněmovny Jan Hamáček. Slovenský prezident Andrej Kiska na Twitteru citoval Wintonovo motto: „Není-li něco nemožné, tak musí existovat způsob, jak toho dosáhnout". Český velvyslanec ve Velké Británii Michael Žantovský řekl BBC, že sir Winton byl pozitivní muž, který vyzařoval dobro. „Bylo neuvěřitelné být na některých setkání s ním a takzvanými jeho dětmi a jejich dětmi. Všichni vděčí za svůj život jemu." „Je to obrovská ztráta pro všechny. Udělal pro záchranu židovských dětí obrovský kus práce. Byla to výjimečná osobnost. Byl to člověk, Mensch, jak se říká v němčině," uvedl pro iDNES.cz předseda Federace židovských obcí v ČR Petr Papoušek.

Wintonovy polozapomenuté činy připomněl slovenský režisér Matej Mináč, když natočil film Všichni moji blízcí (1999). Podruhé mu vzdal hold o tři roky později v dokumentu Síla lidskosti, potřetí v roce 2011 snímkem Nickyho rodina. „Byl strašně činorodý, byl nejspokojenější, když měl svůj diář plný a věděl, co bude dělat za čtvrt roku. Což byla i příčina jeho dlouhověkosti. Život ho fascinoval. Řídil se heslem, že když jsme na světě, je potřeba, abychom dělali něco smysluplného. Jeho odkaz zůstane dlouho živý. Prostě Nicky se tam někde shora bude dívat a usmívat, že to, co udělal, pokračuje dál a mělo to smysl," řekl Mináč.

Česká republika přijme 1 500 uprchlíků, vláda chce při výběru právo veta

Česká republika je ochotna přijmout od září v průběhu dvou let 1 500 uprchlíků. Rozhodla o tom vláda. Až 1 100 uprchlíků ČR přijme z Řecka a Itálie, další čtyři stovky lidí z táborů, které nejsou na území Evropské unie. „Například z Jordánska či Kurdistánu," řekl vicepremiér Pavel Bělobrádek. Při výběru chce mít Česko právo veta a to v případě, že se u nich prokáže bezpečnostní riziko. To, že uprchlíci na území České republiky přijdou, ještě neznamená, že také získají azyl. „Určitá část z nich nezíská statut uprchlíka a budou vráceni do zemí, kde byli zachyceni," prohlásil lidovecký vicepremiér Bělobrádek. S Evropskou unií chce česká vláda vyjednávat o tom, jak bude nastaveno vracení uprchlíků, kteří se žádostí o azyl v Česku neuspějí. Podle premiéra Bohuslava Sobotky bude přijetí uprchlíků jednorázovou „solidární akcí" ve chvíli, kdy se řada zemí EU, včetně Česka, postavila proti kvótám pro povinné rozdělení uprchlíků, které navrhovala Evropská komise.

Uprchlíci se valí do Evropy více směry. Z válkou sužované Sýrie utíkají před vraždícími fanatiky z takzvaného Islámského státu, na člunech přes Středozemní moře zas míří tisíce uprchlíků z politicky nestabilní Afriky, zejména z Libye. Itálie ani Řecko nejsou jejich příval schopny zvládnout. Třetí směr je z Balkánu přes Maďarsko, kde se také ilegální imigranti začínají hromadit. Maďarsko chce proto postavit mohutný plot na své jižní hranici. Sobotka vyjádřil nespokojenost nad tím, že jižní hranice Schengenu není dobře zabezpečená v Řecku ani v Itálii. „Klademe důraz na to, aby začala fungovat návratová politika," prohlásil. „My chceme deklarovat našim partnerům, že migranty, kteří k nám přicházejí a budou se integrovat do společnosti, chceme vybrat. Chceme znát jejich historii, chceme udělat bezpečnostní sken a v té druhé fázi azylového řízení, kdy by tady zůstávali, tak využijeme nabídky Charity a farností. Ale ne v první fázi. Ti lidé musí projít standardním azylovým řízením a získat tady nějaký statut," uvedl v rozhovoru pro iDNES.cz Chovanec.

Náboženské přesvědčení uprchlíků Česká republika zjišťovat nebude. Proti tomu, aby země přijímala islámské uprchlíky, protestuje zejména sdružení Islám v ČR nechceme, které dokonce sesbíralo a do Poslanecké sněmovny doručilo 145 tisíc podpisů proti povinným kvótám pro rozdělení uprchlíků, které nakonec na úrovni Evropské unie neprošly. Naopak se podle ministra Chovance bude zohledňovat, jakou profesi uprchlík má a jaká je jeho šance na uplatnění na českém pracovním trhu. Sobotka už také řekl, že Česká republika bude muset přizpůsobit kapacity azylových zařízení tak, jako to dělají jiné země. „Ti, kteří azyl dostanou, si budou moci vybrat, zda budou chtít žít v České republice, nebo pobývat jinde v Evropské unii. Lidem, kteří utíkají před válkou, chceme dát šanci, aby

se tady usadili na delší období," řekl předseda vlády. Ve spolupráci s církvemi, odbory i neziskovými organizacemi jim bude chtít česká vláda najít práci, pomoci jim i při získávání bydlení a při výuce češtiny.

V Praze demonstrovali zastánci i odpůrci imigrace, zasahovala policie

Na demonstraci ve středu 1.července proti imigrantům na Václavském náměstí v Praze neslo několik lidí dřevěné šibenice. Nápisy na nich vybízely k popravě „vlastizrádců". Policie nijak nezasáhla, což vzbudilo odpor jak na sociálních sítích, tak i mezi politiky. Ministr vnitra Milan Chovanec po policejním prezidentovi žádal vysvětlení. Středečního pochodu se zúčastnilo několik set lidí, následoval den po jiné demonstraci proti imigrantům. Vlna odporu proti běžencům se v Česku zvedla v souvislosti se sílícím přívalem uprchlíků do jižní Evropy a diskusí nad tím, zda ostatní evropské země některé uprchlíky převezmou a odlehčí tak Itálii a Řecku, do nichž připlouvá na pašeráckých lodích běženců nejvíc.

Na demonstraci vystoupil předseda Národní demokracie Adam B. Bartoš, který v minulosti například sestavil seznam Židů v České republice a hovořil o „nutnosti vyřešení židovské otázky". Na demonstraci s oprátkou v ruce řekl, že „začne konat", pokud vláda nekývne například na požadavek úplné izolace ČR od uprchlíků. Zakladatel a bývalý šéf hnutí Úsvit Tomio Okamura, který nyní vede uskupení Strana přímé demokracie, zase ve svém projevu uvedl, že „se na nás hrnou statisícové hordy nepřátelských vetřelců" či že „každý muslim je časovaná bomba". Oba řečníci čelí trestnímu oznámení.

Ministr vnitra okamžitě reagoval prohlášením, že „šibenice k demokracii nepatří, to si musí uvědomit i policie jako orgán demokratického státu." Od policejního prezidenta Tomáše Tuhého žádal vysvětlení. „Budu opravdu chtít vědět, jestli je normální, zákonné a možné, aby v České republice byla svoboda projevu doprovázena symboly, jako je šibenice," řekl Chovanec den po demonstraci iDNES.cz. Policie reagovala na kritiku tvrzením, že makety šibenic na demonstracích jsou novým prvkem. Policejní prezidium proto vypracovalo vlastní analýzu a poté krajským ředitelstvím nástin nové metodiky s doporučením, jak v podobných případech postupovat.

Na Václavském náměstí v centru Prahy se na další demonstraci v sobotu 18.července sešly stovky zastánců, ale i odpůrců imigrantů. Oba tábory si v podvečer slovně vyměnily názory, oddělit je musela policie. „Cílem je vyjádřit solidaritu s uprchlíky a postavit se xenofobním náladám," řekla svolavatelka akce na vyjádření solidarity s uprchlíky Romana Červenková. „Je to hlavně reakce na 1. červenec, kdy se tady objevily šibenice a nebylo to nakonec shledáno ani jako trestný čin," uvedla Červenková.

Pořadatelé akce na podporu uprchlíků na sobě měli žlutozelené reflexní vesty s namalovanými sluníčky a rozdávali odznaky s anglickými nápisy Uprchlíci vítejte. Účastnici nesli cedule s nápisy „Nenávist v ČR nechceme", „Praotec Čech byl taky imigrant" nebo „Zakažte války, ne lidi." Byly vidět i české vlajky nebo vlajka EU.

Červenková ve svém projevu ke shromážděným zdůraznila, že uprchlíci jsou lidské bytosti, které potřebují pomoc. „Měli bychom aspoň trochu snížit ze svého pohodlí a pomoci. Jenom tak na sebe můžeme být hrdí. Nehledě na to, že počet 1500 pro Čechy vůbec nic neznamená," dodala. Vláda před nedávnem schválila plán, že by Česko mohlo do konce roku 2017 přijmout 1 500 uprchlíků. S jejich výběrem pomohou církve. První potřební by do ČR mohli dorazit v září, do konce roku by jich mělo být 400. V dalších projevech pak zaznívaly výroky, že je třeba odmítnout heslo Čechy Čechům nebo že Nenávist není řešením. Po půl čtvrté se víc než stovka lidí vydala na pochod do parku na Karlovo náměstí, kde v 17:00 začal hudební program uspořádaný iniciativou Stop nenávisti. Lidé v čele průvodu skandovali například „Čechy všem" nebo „Kdo se s tebou podělí, až sám budeš v p*deli?".

Další akce byly namířeny proti migrantům. V horní části Václavského náměstí v Praze se po 15:00 hodině sešlo na 400 odpůrců Evropské unie, islámu a současné migrace uprchlíků do Evropy. Řečník Jan Jiskra z Mladé Boleslavi vyzval vládu, aby nepřijímala nikoho ze současné migrační vlny, aby islám a právo šaría postavila mimo zákon, aby důkladněji střežila hranice před uprchlíky a aby Česko vystoupilo z Evropské unie. Jiskra své prohlášení odůvodnil tím, že se nechce bát o svůj život a nechce se bát jen proto, že je ateista a uznává rovnost mužů a žen. „Nechci tady ani malinkou skupinu islamistů," uvedl Jiskra. Před 16:00 hodinou se demonstranti spolu s ním vydali na pochod centrem Prahy na Hradčanské náměstí.

Od 17:00 hodin se v dolní části Václavského náměstí sešli zastánci extremistické Národní demokracie. Tábory odpůrců a zastánců migrace musela policie oddělit kordonem. Už před začátkem akce se proti sobě postavily oba tábory příznivců i odpůrců migrace a překřikovaly se navzájem. Na akci dohlížely desítky policistů, kteří vytvořili zeď oddělující oba tábory na několik desítek metrů.

Na obou stranách byla zpočátku odhadem víc než stovka lidí, akci Národní demokracii nakonec podpořilo několik stovek příznivců. „Nedej nácků žádnou šanci," skandovali příznivci migrantů, zatímco z druhé strany se ozývalo například „Nic než národ" nebo „Bílí negři, to jste vy" a „Táhněte do Afriky". Zastánci migrantů jim naopak vzkazovali „Třiďte odpad a ne lidi".

Tomio Okamura označil současné politiky za extremisty a politiku vlády za extrémní. Vláda jedná podle něj proti zájmů většiny občanů, když začala přijímat imigranty. „Budou bez práce a budou donekonečna zatěžovat ekonomicky naší zemi, což způsobí sociální kolaps," uvedl. Okamuru vystřídal za mikrofonem předseda Národní demokracie Adam B. Bartoš, který kritizoval zejména vládu. „Mlží, neříká pravdu, neříká, že s každým imigrantem přijde také celá jeho rodina," uvedl. Bartoš označoval uprchlíky jako „vetřelce" a vyčísloval náklady, které podle něj bude muset stát vynaložit v souvislosti s jejich přijetím. „Pokud je chcete léčit, jsou plní různých nemocí, pak to půjde do miliard," tvrdí Bartoš. Akci narušil v jednu chvíli mladík, který přistoupil pod pódium a křičel na Bartoše „Drž už hubu". Vrhla se na něj skupina pořadatelů, kteří ho zatlačili do davu. Krátce poté, co skončil na zemi, přiběhli lidé z policejního antikonfliktního týmu a mladíka vytáhli ven.

Stoupenci Bartoše dorazili po 19:00 hodině před Úřad vlády, kde skandovali „Vlastizrádce". Úřad, před kterým radikálové dále řečnili, hlídala policie, kolem byly také kovové zátarasy. Účastníci dále vykřikovali „Nic než národ" a spálili několik vlajek Evropské unie. Policie kvůli podezření z přestupku legitimovala několik lidí. Mluvčí policie Tomáš Hulan uvedl, že vlajka EU není státním symbolem, podezření se ale týká toho, že pálení mohlo někoho pohoršit, a také se může jednat o „delikt proti požární ochraně". „Osoby máme ztotožněny a budeme je oznamovat příslušnému správnímu orgánu," dodal mluvčí.

Tragická nehoda rychlovlaku u Studénky si vyžádala tři lidské životy a hmotnou škodu 160 milionů korun

Ve středu 22. července ráno došlo na železničním přejezdu ve Studénce na Novojičínsku na frekventované trati mezi Prahou a Ostravou k neštěstí, kdy rychlovlak Pendolino smetl kamion plně naložený hliníkovými pláty. Na železniční přejezd vybavený závorami i funkční signalizací vjel kamion v době, kdy svítila červená světla a závory padaly. Zůstal stát uprostřed. Polský řidič seděl v době nárazu vlaku v kabině svého kamionu. Až po srážce z ní v šoku vystoupil. Kamerový systém na přejezdu zachytil jak okamžik, kdy kamion na kolejiště vjel, tak i náraz vlaku, který mohl jet až 160 kilometrů v hodině. Kamion na přejezd vjel v době, kdy už asi 20 vteřin svítila červená světla. Když na koleje vjel, začaly závory zavírat. Vůz pak zůstal uvězněný mezi nimi. Řidič mezi závorami ještě krátce před srážkou popojel asi o metr a půl. Kabina se tak dostala mimo trasu vlaku. V dalším okamžiku narazil vlak do kamionu. „Ze záznamu během vteřiny zmizí téměř celé nákladní auto i s nákladem. Zůstane jen kabina řidiče. Ten ji krátce po srážce v šoku opustí," uvedl mluvčí drah Jakub Ptačinský, když vyhodnotil záběry z kamery. Řidič měl podle něj dostatek času, aby závory prorazil a z přejezdu odjel. „Závory jsou vyrobeny ze smrkového dřeva. Jsou konstruované tak, aby se daly prorazit," řekl. Navíc jsou podle něj vybaveny i pojistkou. V okamžiku, kdy jsou proraženy, dostávají všechny vlaky na trati signál k zastavení.

Nehodu ve Studénce nepřežili tři lidé, téměř dvacet jich bylo zraněno. Byli hospitalizováni v nemocnicích v Ostravě a Novém Jičíně. Ve vlaku cestovalo 150 lidí. České dráhy budou podle evropské legislativy vyplácet poškozeným odškodné, které bude v případě příbuzných obětí činit minimálně 21 tisíc eur, tedy téměř 570 tisíc korun. U zraněných částka stanovena není, bude ale přiměřená. Dráhy následně budou peníze vymáhat na viníkovi nehody. Hmotná škoda na vlakové soupravě a železničním zařízení přejezdu je odhadnuta zhruba na 160 milionů korun.

Český soud poslal do vazby polského řidiče kamionu, který vjel na přejezd, přestože už svítila červená světla. Padesátiletému muži hrozí za obecné ohrožení z nedbalosti tři až deset let vězení. Polák jel s nákladem plechů do Maďarska, jenže se chtěl vyhnout silničním placeným úsekům a zabloudil. V tuzemsku nemá žádný záznam o dopravním přestupku, v Polsku ale více než deset.

Ze Slovenska

Zemřel Ladislav Chudík, oblíbený primář Sova z Nemocnice na kraji města

V pondělí 29.června zemřel herec Ladislav Chudík, bylo mu 91 let. Proslavila ho role přimáře Sovy v seriálu Nemocnice na kraji města, v roce 2010 si zahrál ve filmu Kawasakiho růže. Chudík se narodil v roce 1924 v Hronci, vystudoval filozofickou fakultu a dramatické oddělení Státní konzervatoře v Bratislavě. V činohře Slovenského národního divadla působil od roku 1944, kromě divadelního herectví se celý život věnoval také pedagogické činnosti. Doma i v zahraničí uznávaný herec v roce 1968 emigroval do Vídně, brzy se však vrátil na Slovensko. V revolučním roce 1989 se potom Chudík na tři měsíce stal slovenským ministrem kultury. Asi nejslavnější Chudíkovou rolí byla postava primáře Sovy v televizním seriálu Nemocnice na kraji města z let 1977 a 1981, zahrál si i v jeho novodobém pokračování z roku 2003. Česká televize vysílá Nemocnici na kraji města po celé léto i v souvislosti se 30. výročím úmrtí autora seriálu Jaroslava Dietla. Na plátně se naposledy objevil ve snímku Jana Hřebejka Kawasakiho růže, v roce 2010 za svou roli získal Českého lva a krátce na to také cenu Trebbia za celoživotní umělecký přínos. Chudík navzdory potížím se zrakem a sluchem ještě loni, když slavil devadesátiny, vystupoval v divácky úspěšné inscenaci Tančírna ve Slovenském národním divadle. Tančírna od své premiéry v roce 2001 zaznamenala zhruba 250 repríz. Příští rok na jaře přijde do kin snímek Michala Kollára Rudý kapitán, přepis knihy slovenského autora Dominika Dána Kapitán Smrt, v němž Chudíkovi svěřil roli církevního hodnostáře. Sám tehdy tvrdil, že to bude jeho role poslední.

Ekonomika

Nové letadlo z Kunovic po pěti letech vývoje poprvé vzlétlo

Nový turbovrtulový letoun L 410 NG společnosti Aircraft Industries má za sebou první úspěšný start. Stroj měl premiéru na letišti v Kunovicích. Během prvního letu si výrobce ověřil základní letové vlastnosti a výkony letounu, správné funkce pohonné jednotky, palivové soustavy i systému ovládání letounu a také základní funkce avionických a navigačních systémů. Letoun L 410 NG je nástupcem verze L 410 UVP-E20. Starších typů letadel této třídy létá po světě přes tisíc. „S novým modelem bude společnost Aircraft Industries velmi silným konkurentem pro stávající turbovrtulové letouny stejné kategorie ve světě," uvedla po premiéře firma na svém webu. Po dokončení certifikačních zkoušek v roce 2017 hodlá vyrábět až třicet kusů ročně. Vylepšená verze je osazena motory GE H85, které jsou díky menším otáčkám tišší. Stroj má o 400 kg vyšší nosnost, cestovní rychlost až 417 km/h a životnost 30 tisíc letových hodin. Po celá desetiletí byly tyto letouny osazovány českými turbovrtulovými motory legendární Walterovky, jejíž vybraná aktiva získala v roce 2008 GE Aviation. Motory se používají do dopravních, víceúčelových i obchodních letadel. Zvládají těžké podmínky i extrémní prostředí po celém světě, od Sibiře přes saharské pouště až k vrcholkům Himaláje.

Z linek sjede 3 719 aut denně. České automobilky míří k novému rekordu

Výrobě osobních aut se v Česku daří nejlépe v historii. Trio tuzemských automobilek letos zvýšilo produkci o více než šest procent na rekordní úroveň. Rekordní čísla ukazují zveřejněné statistiky Sdružení automobilového průmyslu (AutoSAP). Podle nich za první pololetí vyrobily všechny tři automobilky 673 241 osobních aut, tedy v průměru 3 719 vozidel denně. „Skvělá čísla o tuzemské výrobě silničních vozidel za 1. pololetí tohoto roku dávají reálný předpoklad, že loňský rekordní rok ve výrobě vozidel v ČR by letos mohl být překonán," říká prezident AutoSAP Martin Jahn. Letošní růst táhne výrobně nejmenší automobilka, TPCA v Kolíně. Výrobce malých aut letos roste o téměř dvě pětiny, meziročně se výroba zvýšila za prvních šest měsíců zhruba o třicet tisíc vozů. Automobilka je ale stále pod svojí maximální možnou kapacitou kolem 300 tisíc vozů za rok, za první pololetí vyrobila 114 tisíc aut. Stagnuje výroba Škody Auto, to je ale dáno částečně náběhem nového superbu a koncem výroby roomsterů. Prodejní výsledky automobilky v Evropě, kam hlavně míří vozy z obou českých závodů, jsou zatím dobré a firma dál posiluje svoji pozici zejména na západoevropských trzích. Nošovický Hyundai letos roste o více než čtyři procenta, růst částečně zpomalil také náběh nových modelů. I když prodeje aut vyrobených a prodaných v Česku rostou o více než pětinu, klíčový je pro všechny tři automobilky export. Ten letos vzrostl o sedm procent a tvoří přes devadesát procent celkové výroby. Rekordní čísla přitom hlásí i další obory automobilového průmyslu. Například produkce autobusů narostla letos o více než třetinu na 2 196 vozidel. Více než pětinový růst hlásí výrobce nákladních vozidel Tatra Trucks. Firma sice vyvezla méně vozidel, prodeje ji ale stouply na českém trhu.

Kurzovní lístek 4. 8. 2015 (střed)

EUR, 1 .....27.055
Kanada, 1 .....18.774
USA, 1 .....24.649

Kultura

Jubilejní 50. filmový festival v Karlových Varech

Poslední večer 50. jubilejního ročníku Karlovarského filmového festivalu 11.července začal poctou herečce Ivě Janžurové. Obdržela cenu prezidenta festivalu za přínos české kinematografii. Janžurová, před kterou povstal celý tleskající sál, pak převzala trofej z rukou Jiřího Bartošky. Její filmovou tvorbu připomenul na festivalu snímek Kočár do Vídně a o hlavním večeru její role představil krátký sestřih vrcholící písní z komedie Světáci.

Hlavní soutěž vyhrál americký film Bob a stromy. Americký příběh dřevorubce ze severu má skutečného hrdinu, Bob Tarasuk tu hraje sám sebe.

Nejlepší herečkou se stala Alena Mihulová za výkon ve filmu Domácí péče a jako nejlepší herec byl oceněn Kryštof Hádek za roli ve filmu Kobry a užovky.

Mezi dokumenty zvítězila Helena Třeštíková a její Mallory, příběh ženy, která se vzdala drog a našla naději i pro své dítě. Je nyní promítán v českých kinech.

Zvláštní cenu poroty dostal rakouský film Má křídla, kdo končí pádem. Cenu za režii získal Visar Morina za makedonsko-kosovské uprchlické drama Babai. Vítězem sekce Na východ od Západu se stal maďarský film Středeční dítě. Divácká cena vzešlá z hlasování publika putuje podle očekávání k italskému nesoutěžnímu snímku Paola Sorrentina Mládí.

Kytarový virtuos Štěpán Rak oslaví sedmdesátiny. Přivezl ho tank Rudé armády

Jeho osudem se stal nástroj oblíbený hlavně u táboráků a v popu. Pomohl jej u nás prosadit mezi „seriózní" instrumenty. Kytarista Štěpán Rak oslaví 8. srpna sedmdesátiny. Publikum ho zná mimo jiné z hudebně-literárních pořadů, které připravuje s recitátorem Alfredem Strejčkem, ale především ze sólových koncertů. Už v polovině srpna se v rámci Mezinárodního kytarového festivalu v Brně uskuteční na Rakovu počest koncert, na němž kytarista zahraje se svými hosty. Předtím ještě chystá vystoupení v různých českých městech. I když úředně slaví narozeniny v srpnu, okolnosti jeho narození jsou obestřeny tajemstvím. Do Prahy přijel v květnu 1945 s tankisty Rudé armády, k nimž patřila i jeho biologická matka. V Praze vážně onemocněl, a když se matka musela vrátit na Zakarpatskou Rus, zůstal v Československu k adopci. Ujali se ho laskaví manželé Rakovi. Kytaru objevil vlastně z nouze. Napřed hrál na housle, ale trápil se, i když ho učil koncertní mistr České filharmonie Josef Koza. Ten potom zemřel a Rak od té doby sarkasticky poznamenává, že neví, zda následkem nemoci, nebo jeho hry. Studoval také výtvarnou školu, na níž založil s kamarády band. A v něm mu učarovala kytara. Po nesnadných začátcích se nakonec dostal na Pražskou konzervatoř k tehdejšímu významnému pedagogovi Štěpánu Urbanovi. Jemu také mnohem později věnoval svou knihu Kytara, má láska. Kromě kytary studoval i skladbu. Po dalším vzdělávání na Akademii múzických umění působil v sedmdesátých letech ve Finsku, kam byl pozván, aby pomohl vytvořit základy pro studium kytarové hry. Po návratu učil na Pražské konzervatoři a roku 1982 se stal prvním pedagogem kytarové hry na AMU. Tento nástroj totiž nebyl do té doby kvůli svému repertoáru a slabému zvuku na univerzitní úrovni akceptován vedle takových rivalů, jako jsou housle, klavír nebo dechy. Roku 2000 prezident Václav Havel jmenoval Raka prvním vysokoškolským profesorem kytary v Česku. V Rakových stopách kráčí i jeho syn Jan-Matěj, který s otcem občas koncertuje. Nebude chybět ani na velké narozeninové party, která se uskuteční 21. prosince ve Velkém sále pražské Lucerny a kterou bude uvádět Alfred Strejček. Oslavenec si pozval řadu přátel. „Uvítám legendu světového operního zpěvu Soňu Červenou, s níž provedeme v originální verzi slavnou píseň Tichá noc, přijdou i Hana Maciuchová, Kamila Moučková, Ondřej Vetchý, Jaroslav Hutka nebo Hradišťan s Jiřím Pavlicou a Spirituál kvintet," prozrazuje Rak.

* * *

V době redakčních prázdnin Caroliny – zpravodajského serveru studentů žurnalistiky Univerzity Karlovy v Praze, odkud pravidelně přebíráme zprávy pro Hlasy národa, je toto zpavodajství připraveno podle serveru:
http://zpravy.idnes.cz/

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František navštívil Ekvádor, Bolívii a Paraguay

Rozdíl čtyř tisíců výškových metrů, dvaadvacet projevů v rodné španělštině, setkání s chudými, kilometry cest v otevřeném papamobilu. To jsou některé body papežovy cesty do Ekvádoru, Bolívie a Paraguaye, která se uskutečnila ve dnech 5. – 13. července 2015. „Téma cesty bylo jednotné: „Radost z hlásání evangelia." Ekvádor měl motto: „Evangelizovat s radostí", Bolívie: „S Františkem hlásáme radost evangelia" a Paraguay: „Poselství radosti a pokoje." Během své apoštolské cesty do Jižní Ameriky navštívil papež František tři země, které nejsou největšími ani nejdůležitějšími na geopolitické scéně. Podle některých komentátorů tato volba odráží papežovo heslo „postavit periferie do středů": V podobném duchu navštívil František v Evropě již např. Albánii, Bosnu nebo italský ostrov Lampedusa. Zmíněné země zároveň zažily období diktátorských režimů nebo mezinárodních konfliktů.

Papež František zahájil svou apoštolskou cestu po Latinské Americe v neděli 5. července 2015, kdy přiletěl do Ekvádoru. Během mše svaté v Guayaquilu v pondělí 6. července 2015 hovořil papež František k více než milionu přítomných o rodinách. Současně vyzval k intenzivnějším modlitbám za biskupskou synodu. Pak se Svatý otec přesunul do Bolívie, kde v závěru své návštěvy této země 10. července 2015 navštívil věznici Palmasola, která je již více než 25 let v rukou samotných vězňů. Další zastávkou papeže byla Paraguay. Zde posledním velkým bodem programu bylo setkání s mladými lidmi na Costanera di Asuncion v neděli 12. července. Papež odložil svůj připravený projev a namísto toho reagoval na některé životní příběhy, které mu mladí představili.

Během synody budou svatořečeni rodiče sv. Terezie z Lisieux

V neděli 18. října 2015 prohlásí papež František za svaté Ludvíka a Zélie Martinovi, rodiče Terezie z Lisieux. Stane se tak v době konání biskupské synody věnované rodině. Ve stejný den si bude církev připomínat také Světový den modliteb za misie, jejichž patronkou je dcera Martinových, sv. Terezie z Lisieux. Manželé, jejichž relikvie byly v Římě přítomny již během loňského shromáždění biskupů, se vyznačují „mimořádným svědectví manželské a rodinné spirituality", uvedl prefekt Kongregace pro svatořečení kardinál Angelo Amato. Podle postulátora procesu svatořečení P. Antonia Sangalliho vypovídá nadcházející slavnost o tom, že „svatost proniká všemi fázemi života, a neexistují těžkosti, jež nemohou být překonány". „Rodina Martinových, které dnes církev svatořečí, čelila všemu pod Božím pohledem a v každé situaci stavěla Ježíše Krista na první místo, ve chvílích radostí i úzkostí. Stále si byli jisti tímto velkým Pánovým objetím a tím, že s jeho pomocí budou nakonec schopni udělat vše a překonat jakoukoliv těžkost," uvedl P. Sangalli v rozhovoru v březnu letošního roku.

Ludvík Martin (1823-1894) a Marie-Azélie (Zélie) Guérinová Martinová (1831-1877) měli devět dětí, z nichž čtyři zemřely v dětství. Zbývajících pět vstoupilo do řehole. Jedním z nich je i svatá Terezie z Lisieux, pozdější učitelka církve. Manželé byli blahořečeni v roce 2008, jejich přímluvě je připisováno zázračné uzravení dítěte Carmen ve španělské Valencii.

Papež má na Twitteru již 22 milionů fanoušků

Podle serveru Twiplomacy je papež nejvlivnějším světovým lídrem na sociální síti. Jeho Twitterový účet sleduje již 22 milionů lidí. Oznámil to portál Il Sismografo, který se počtu fanoušků všech devíti oficiálních jazykových verzí účtu věnuje pravidelně. Posledních milion sledujících získal papež během pouhých 42 dní. Jejich počet značně stoupl během Františkovy cesty do Latinské Ameriky, kdy se denní počet nových fanoušků zvedl z 20 na 29 tisíc. Nejpopulárnějšími jazykovými verzemi zůstávají španělština (9,36 milionů), angličtina (6.6 milionů) a italština (2,91 milionů). Jak uvedl v dubnu letošního roku server Twiplomacy, papež František je na zmíněné sociální síti nejvlivnějším světovým lídrem. Jeho myšlenky byly sdíleny v průměru 9.929krát ve španělské verzi a 7.527krát v anglické verzi.

Pro srovnání tweety druhého nevlivnějšího lídra, saúdskoarabského krále Salmana, jsou sdíleny v průměru 4.419krát a například zprávy Baracka Obamy 1.210krát. Twitter začal používat poprvé Benedikt XVI. Archiv tweetů emeritního papeže naleznete na vatikánském informačním portálu news.va.

Zemřel předseda Matice cyrilometodějské Josef Vlček

V úterý 28. července 2015 zemřel v Hospici na Svatém Kopečku Josef Vlček, politický vězeň, nakladatel a vydavatel. Rytíř Řádu sv. Silvestra, předseda Matice cyrilometodějské, šéfredaktor týdeníku Světlo, zakladatel Mariánského kněžského hnutí v ČR a člen Konfederace politických vězňů. Poslední rozloučení se zesnulým se uskutečnilo při mši svaté v pátek 31. července v olomoucké katedrále a poté byly ostatky zemřelého uloženy v rodinném hrobě na Ústředním hřbitově v Olomouci.

Josef Vlček se narodil 6. června 1920 v Kaňovicích u Frýdku. Studoval salesiánské gymnázium ve Fryštáku, pak v Ostravě. Roku 1948 se oženil s Ludmilou Schönweitzovou, za rok se narodila dcera Jana. Po válce jako generální tajemník Matice cyrilometodějské bojoval za udržení církevního školství. Ve vykonstruovaném politickém procesu byl odsouzen k trestu smrti, trest byl pak změněn na 21 let vězení. Byl 10 let vězněn v Ruzyni, Leopoldově a Jáchymově. Po amnestii v roce 1960 se vrátil do Příbora, kde se mu narodily dcery Marie a Věra. V roce 1968 se stal diecézním tajemníkem Díla koncilní obnovy v Olomouci, po jeho zákazu pastoračním referentem Arcibiskupství olomouckého. Po dvou letech musel být propuštěn, bylo mu určeno dělnické místo. Stále ilegálně vydával náboženskou literaturu, za což byl v 80. letech odsouzen na 20 měsíců, které strávil na Borech. Po listopadu 1989 za čestného předsednictví kardinála Tomáška obnovuje spolek Matice cyrilometodějská, jehož předsedou byl až do své smrti. V roce 1993 se stává šéfredaktorem vznikajícího týdeníku Světlo, v 90. letech uvádí do naší republiky z Itálie Mariánské kněžské hnutí. U příležitosti státního svátku 28. října 2010 převzal z rukou prezidenta Václava Klause Řád Tomáše Garrigua Masaryka II. třídy za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie, humanity a lidská práva.

Podle zpráv České biskupské konference

Návštěva papeže Františka v Turíně

V pondělí 22. června 2015 večer se završila dvoudenní pastorační cesta papeže Františka do severoitalského Turína. Jak sám Svatý otec prohlásil, tato pouť jej vedla za relikvií Umučení Páně, ale také do míst, kde se před dvěma sty lety narodil sv. Jan Bosko.

V turínské čtvrti Valdocco na Petrova nástupce v neděli odpoledne čekaly stovky mladých lidí, kteří zastupovali salesiánské oratoře z celé Itálie, ale také ze zahraničí, včetně Latinské Ameriky. U vchodu do baziliky Panny Marie Pomocnice, která byla z vůle dona Boska vystavěna roku 1868, papeže přivítali hlavní představený kongregace Salesiánů Dona Boska, don Angel Artime, a sestra Yvonne Reungoatová, hlavní představená kongregace Dcer Panny Marie Pomocnice.

Mateřský kostel salesiánské rodiny naposledy navštívil sv. Jan Pavel II., který zde v roce 1988 uctil světcovy ostatky sto let po jeho smrti. Po vstupu do baziliky papež František setrval v modlitbě před oltářem dona Boska, na který položil kytici květů. A po úvodním pozdravu salesiánských představených se obrátil k více než pěti stům řeholníkům a řeholnicím, kteří se sjeli z několika severoitalských krajů. Mluvil spatra, protože, jak prohlásil, předem sepsanou promluvu považuje za příliš formální. Jeho vyprávění se odvíjelo z osobních vzpomínek na vztah rodiny Bergogliových k salesiánské farnosti sv. Karla v Buenos Aires, kde se poznali papežovi rodiče a kde nalezli celoživotní duchovní vedení v postavě Otce Enrica Pozzoliho:

"Byl to salesiánský misionář v Patagonii, původem z italského Lodi. Výborný člověk, významný zpovědník salesiánské rodiny. Pokřtil mne, jako chlapec jsem k němu chodil ke zpovědi, vedl mne v mém povolání a v okamžiku, kdy jsem přešel ze semináře do Tovaryšstva Ježíšova. Salesiánské rodině jsem tedy velmi vděčný za to, co v mém životě udělala."

Salesiáni mne vychovávali ke vnímání krásy, k práci, ale zejména utvářeli mou citovost, jak je to vlastní charismatu dona Boska.

"Myslím, že don Bosko byl schopen vést chlapce k citovosti, protože měl maminku, která utvářela jeho vlastní citový život. Byla hodná, milá a silná a vychovávala synovo srdce ve velké lásce. Dona Boska nelze pochopit bez jeho matky Markéty. Ptám se, jestli také dnes salesiánská rodina při výchově dívek odkazuje k této prosté, chudé ženě, k tomu, jak vedla a utvářela synovo srdce? Právě na toto jsem chtěl položit důraz."

Formujte dívky k tomu, aby se stávaly matkami, avšak matkami, které své vlastní dcery povedou k lásce k Panně Marii a církvi, vyzýval Svatý otec. V této souvislosti papež opětovně upozornil na roli ženy v církvi, která, dle jeho soudu, nespočívá na špičce vatikánských kongregací. "Cílem není rozdílení funkcí", poznamenal, nýbrž "tatáž úloha ženy v církvi, jakou měla Matka Boží mezi apoštoly v den Letnic. Apoštolové by se bez ní nikam nedostali, a tak si to Ježíš přál."

"Ale je tu ještě něco jiného. Don Bosko žil v druhé polovině 19. století v tomto italském kraji, který byl plný zednářů, antiklerikálů a satanistů. Turín je jedním z ďábelských bodů, ale kolik světců odtud vyšlo? Jen si je spočítejte! Bůh dal rodinám, které se zrodily v oné době, určité poslání. Dnes se mnohé zlepšilo, máme počítače a jiné, ale situace mládeže je více méně tatáž. Co udělal don Bosko? Pracoval s dětmi ulice, které neměly práci ani studium. Riskoval přitom svůj úřad a mnozí o něm mluvili špatně..."

Před dnešními salesiány stojí tatáž výzva jako před donem Boskem – ujmout se mladých lidí, kteří v Itálii bezmála z poloviny nepracují, ani nestudují. Nabídnout jim animaci, sport, výchovu, ale zejména konkrétní řemeslné vzdělání v rámci krátkodobého zaučení, zdůraznil papež.

"Jsou salesiáni schopni nouzově vyučit řemeslu tak, aby si mladý člověk přivydělal? To je otázka, kterou kladu, a naléhám na výchovu v čase krize. (...) Salesiánská kreativita se musí ujmout této výchovné výzvy. Ale také předávat mladým lidem radost, což je další věc, kterou jsem se od salesiánů naučil. Radost z krásy, kterou nám dává Pán, byť existují také kříže. Tedy animace, ale především výchova kreativně ušitá na míru dnešní krize."

Krize, kterou procházíme, se obrací rovněž proti církvi, doplnil Svatý otec a vybídl salesiány, aby pokračovali ve trojí "bílé lásce" svého zakladatele: k Matce Boží, církvi a papeži.

"Tyto tři lásky, ano? Don Bosko se za Pannu Marii nestyděl, protože se nikdy nestyděl za svoji maminku. (...) Také dnes existují lidé – neříkám, že mezi vámi – kteří se za Matku Boží možná nestydí, ale nemluví o ní s takovou láskou jako don Bosko. Pro něj byla Matka Boží první láskou. Důvěřoval Bohu skrze modlitbu k Boží matce. A hodně přitom riskoval, že?"

V souvislosti s druhou světcovou láskou – k eucharistii – papež salesiány pochválil za pěkné vedení liturgie a za časté eucharistické adorace. Třetí Boskovou "bílou láskou" byl papež:

"Láska k papeži není pouhou láskou k člověku, nýbrž je to láska k Petrovi jako hlavě církve, jako zástupci Ženicha církve. Za bílou láskou k papeži stojí láska k církvi. Nevím, jak to don Bosko dělal, aby vysvětlil nebo skryl některá pohoršení v církvi. Jisté je, že také tehdy církev chybovala. (...) Nezapomínejte na tyto tři bílé lásky a nestyďte se za Matku Boží, eucharistii, ani za svatou matku církev, která se, chudinka, musí denodenně obracet, od papeže směrem dolů. A mějte důvěru v Boha. Don Bosko se stále modlil k Panně Marii Pomocnici a v této důvěře šel dál. A moc nekalkuloval."

Salesiánské charisma je stále naléhavě aktuální, vede k riskantním a odvážným rozhodnutím, zdůraznil papež na závěr a upozornil na dvě hlediska salesiánské spirituality – jejího misionářského ducha, častokrát spojeného s mučednictvím, a smysl pro konkrétnost.

"Pokud některému salesiánovi tato konkrétnost schází, něčeho se mu nedostává. Salesián je konkrétní! Vidí problém, rozmyslí se, co udělat, a bere věc do ruky."

Připomínal papež František dcerám a synům dona Boska v jejich mateřském kostele při nedělním setkání. Papežské poselství Světové ekumenické radě církví Vatikán. "Náš dialog musí pokračovat!", píše papež František generálnímu sekretáři Světové ekumenické rady církví, pastoru Olafu Fyksemu Tveitovi, u příležitosti padesáti let od založení smíšené pracovní komise zmíněné rady a katolické církve. Papežské poselství přečetl dnes večer v Římě kard. Kurt Koch, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů.

Římský biskup v dokumentu vyzdvihuje význam dnešních ekumenických vztahů. Jak podotýká, v průběhu let bylo dosaženo mnoha cílů, inspirovaných touhou po jednotě, již Kristus zamýšlel pro svou církev, ale také bolest nad pohoršením, které budí rozdělení mezi křesťany. Papež po smíšené pracovní komisi žádá, aby nebyla introspektivním fórem, nýbrž aby se stala dílnou konkrétních nápadů, otevřenou všem příležitostem a výzvám, které dnes před církvemi stojí při doprovázení trpícího lidstva.

František vybízí pracovní komisi, aby se zabývala klíčovými ekumenickými tématy a podporovala svědectví o reálném, byť nedokonalém společenství mezi všemi pokřtěnými. V závěru papež vyslovuje prosbu o dar plně viditelné jednoty mezi všemi křesťany, aby se církev stále více stávala znamením naděje ve světě a nástrojem smíření mezi národy.

Podle Rádia Vatikán

Umučený P. Josef Toufar se vrátil do Číhoště

Kovová schránka s tělesnými pozůstatky Pátera Josefa Toufara, umučeného vyšetřovateli komunistické totalitní moci v roce 1950, byla ve dnech 11. a 12. 7. 2015 s pietou vystavena, a pak uložena do podlahy kostelíka v Číhošti, okres Havlíčkův Brod, kraj Vysočina, Česká republika. Násilný konec pozemského života Otce Josefa Toufara může připadat lidem, kteří věří na humanitu a nemají s totalitními režimy žádné zkušenosti, jako příběh vymyšlený pro filmové horory. Není tomu tak! Je pravdivý! Podívejme se teď spolu, do jakého světa, do jaké vlasti se Páter Josef Toufar narodil! A položme si pak otázky: Bylo možné takové nedůstojné smrti člověka zabránit? Odpověď zní: Za tehdejší politické situace už ne! A dále se zeptejme: Byl to případ jediný? Odpověď zní: Ne, nebyl! Obdobným zavrženíhodným způsobem bylo tehdy zacházeno s mnoha jinými, novému režimu nepohodlnými lidmi. Ti mnozí lidé za to zaplatili svými životy, někdy „jenom" mnohaletým vězením, svým zdravím, a samozřejmě také vážným narušením nebo úplným zničením svých rodinných a společenských vtahů!

Život a mučednická smrt Pátera Josefa Toufara

Ve vsi Arnolec, v zemi zvané tehdy ještě Morava, přibližně 10 km jihovýchodním směrem od českého města Polná, se zemědělci Josefu Toufarovi a jeho manželce Marii dne 14. 7. 1902 narodil syn, kterému (po otci) dali jméno Josef. Byl v pořadí 4. synem, později se ještě narodila jeho mladší sestra. Otec malého Josefa byl vlastníkem cca 33 ha zemědělské půdy. V drsných podmínkách Českomoravské vysočiny to znamenalo, že celá rodina musela každý den, kromě neděle a církevních svátků, pracovat na polích i doma doslova od svítání až do západu slunce, doma a kolem domácích zvířat většinou i déle.

Základní vzdělání získal malý Josef v základní škole v Arnolci. Po jejím ukončení pomáhal až do roku 1922 svému otci v hospodářství. Potom nastoupil do povinné základní vojenské služby, načež znovu pomáhal svému otci. Dlouho nic nenasvědčovalo tomu, že se v budoucnu stane knězem. Teprve až roku 1928, tedy ve svých 26 letech, začal studovat na gymnáziu v Havlíčkově Brodu. Roku 1932 přestoupil na reálné gymnázium v Chotěboři, kde roku 1935 odmaturoval. Poté vstoupil do kněžského semináře v Hradci Králové a zahájil kněžská studia. Na kněze byl vysvěcen 29. 6. 1940, tedy ve věku 38 let. Primiční mši sv. sloužil v kostele sv. Markéty ve Zhoři, a to dne 5. 7. 1940, na svátek sv. Cyrila a Metoděje. Na primičním obrázku měl zobrazenu (tehdy) blahoslavenou Anežku Českou, jejímž byl ctitelem.

V letech 1940–1946 působil jako kaplan v dnes už neexistující obci Zahrádka, ležící nedaleko říčky Želivka v Posázaví. (Obec Zahrádka zanikla roku 1976. Dnes je na jejím místě vodní nádrž Švihov, která zásobuje pitnou vodou především hl. město Prahu. Po obci Zahrádka dnes zbyly 2 soukromé vily a kostel sv. Víta se vzácnými nástěnnými malbami ze 14. století.) V letech 1946–1948 působil Otec Josef Toufar tamtéž ve funkci faráře. Ve své farnosti byl velmi oblíbeným a mimořádně úspěšným knězem. Patřil mezi ty kněze, kteří dokázali úspěšně pracovat nejen mezi dospělými farníky, ale také s mládeží, a kteří byli mezi mladými lidmi velice oblíbeni. To odporovalo novému ústavnímu zákonu 150/48 Sb. (Ústava 9. května 1948), ve kterém se v paragrafu 14 píše: „Veškerá výchova a všechno vyučování mládeže buďtež zařízeny tak, aby byly v souladu s výsledky vědeckého bádání (rozuměj: marxismu-leninismu)!" Po komunistickém puči, uskutečněném dne 25. února 1948, se proto kněz Josef Toufar novému režimu už z principu nelíbil. Jeho mimořádná popularita mezi farníky všech věkových kategorií byla komunistickému režimu

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti

doslova „trnem v oku". Byl proto ke dni 15. 4. 1948 přeložen a na náklady úřadů přestěhován do vsi Číhošť, ležící cca 24 km severozápadním směrem od města Havlíčkův Brod, resp. cca 10 km severozápadním směrem od obce Světlá nad Sázavou.

Páter Josef Toufar svoje vynucené přeložení snášel statečně. „Jde se dál!" říkal, když ho navštívil někdo z bývalých farníků a litoval, že předchozí farnost musel opustit. Svoji novou farnost si nejprve obešel, přičemž přátelsky pohovořil s každým: s věřícím i nevěřícím, s mladým i starým, s komunistou i s nekomunistou. Brzy si získal důvěru a úctu snad docela všech místních obyvatel. Byl ochoten pomáhat lidem radou i skutkem, byl ochoten brát na sebe starosti a trápení všech svých farníků a pomáhat jim, pokud mu síly a materiální prostředky stačily. Tím na sebe znovu upozornil, místní a okresní vedení KSČ ho sledovaly stále pozorněji! Hledala se jenom záminka a příležitost, jak mezi lidmi oblíbeného kněze buď znovu přeložit, anebo exemplárně potrestat. Církev byla tehdy v očích Komunistické strany Československa (dále jen KSČ) snad už tím jediným a posledním ostrůvkem demokracie, který bude třeba buď zlikvidovat, anebo získat na svoji stranu jako spojence a služebníka.

Působit v nové farnosti v Číhošti bylo Otci Josefu Toufarovi dopřáno necelých 19 měsíců. „Koho Pán Bůh miluje, toho s křížkem navštěvuje!" říká lidové přísloví. Jakoby to staré přísloví hovořilo o Otci Josefu Toufarovi! A skutečně!

Na 3. adventní neděli dne 11. 12. 1949 došlo v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti ke zvláštní události, která je dnes známá jako „Číhošťský zázrak". Když během mše sv. Otec Josef Toufar po evangeliu hovořil z kazatelny o Janu Křtiteli a hlasu volajícím na poušti pohnul se přibližně ½ m vysoký kříž, stojící uprostřed hlavního oltáře kostela, několikrát ze strany na stranu. Podle zápisu v deníku Otce Josefa Toufara byl on sám o tom úkazu zpraven až druhý den místním kovářem panem Pospíšilem.

Několik dní po tomto zvláštním úkazu, dodneška nevysvětleném, píše Otec Josef Toufar svému příteli Páteru Sedlákovi: „Musím Vám oznámit něco zajímavého. Když jsem měl 11. 12. 1949 kázání a již jsem skoro končil, užil jsem slov: Uprostřed Vás stojí ten, kterého neznáte! Pak jsem se krátce obrátil k oltáři a pokračoval: Zde ve svatostánku je náš Spasitel, kde žije, bije a nás hříšníky čeká to milosrdné srdce Spasitelovo! A tu Ti, kteří se podívali směrem k oltáři, viděli, jak se kříž na svatostánku naklonil směrem strany evangelní (cca o 40–50°), zase se obrátil ve stejném sklonění na stranu epištolní, a vrátil se zase doprostřed svatostánku a obrátil se tělem (celý kříž) ne rovně, ale na kazatelnu. Vidělo to 20 lidí vesměs dospělých, též studenti, a co je hlavní několik lidí, kteří jsou vzácnými hosty kostela." Tak o tom úkazu psal ten, který byl několik týdnů později obviněn ze zinscenování onoho zázraku.

Snímek vychýleného křížku dobová fotografie

Obdobné pohyby kříže na oltáři v číhošťském kostele zaznamenali přítomní věřící prokazatelně minimálně ještě jednou, a to na Hod Boží Vánoční dne 25. 12. 1949. A podle neověřených informací také v době postní před Velikonocemi roku 1950, kdy Páter Josef Toufar byl už po smrti. Kněz, který byl po Páteru Josefu Toufarovi instalován do obce Číhošť, měl prosit své farníky: „Hlavně to nikde neříkejte, nebo půjdu za Toufarem!"

Otec Josef Toufar ve svém výše citovaném dopisu sděluje Páteru Sedlákovi svoje vlastní dojmy: „Osmnáctého (tedy o týden později) jsem na kazatelně řekl, že až do rozhodnutí (příslušné) komise se na onu věc nemůžeme dívat jako na zázrak, ani (jako) na znamení něčeho dobrého či špatného. Zatím že můžeme konstatovat čistě jen věc (samu)." A dodává: „Všichni v kostele mají oči ne upřeny, ale přímo vytřeštěny na kříž..."

Zpráva o tajemných událostech v Číhošti se rychle šířila mezi lidmi. Neunikla proto ani bedlivým očím a uším církevních tajemníků, představitelů okresních národních výborů, komunistické strany a Státní bezpečnosti (dále též StB). O události v Číhošti se začala zajímat nejvyšší místa, včetně politbyra Ústředního výboru KSČ (dále jen ÚV KSČ). Prezident republiky Klement Gottwald žádal: „Všechno okamžitě vyšetřit, uspořádat soudní proces a viníky přísně potrestat!" ÚV KSČ proto přijal dne 30. 1. 1950 usnesení, aby se „vyšetřování urychleně skončilo, a aby se provedlo exemplární potrestání!" Toho dne Otec Josef Toufar, zatčený navečer dne 28. 1. 1950, byl už 2 dny vězněn a vyslýchán ve Valdicích.

Šéfem StB byl v tom čase Osvald Závodský. Ten v záležitosti „Akce K" (zásah proti řeholníkům a řeholním řádům) těsně předtím vytvořil speciální vyšetřovací skupinu pod vedením Ladislava Máchy. Kauza „Zázrak v Číhošti" byla pak pro StB vítanou příležitostí ke zkompromitování nejen řeholníků a kněží, ale i celé římsko-katolické církve.

Páter Josef Toufar byl podroben tehdy běžně používaným praktikám StB. Bylo to kruté bití do všech částí těla, mučení elektrickým proudem, mučení žízní (vězňům dávali přesolená jídla a současně minimum tekutin na pití), odpírání spánku, psychické mučení, aj. Byly to praktiky, které se tak osvědčily ve 30 tých letech 20. století v Sovětském svazu (dále jen SSSR), kde se lidé po nelidských mučeních přiznávali k čemukoliv, co jim bylo přikázáno!

Nelidské zacházení Otec Josef Toufar vydržel poměrně dlouho, více než 3 týdny! Teprve potom, dne 23. 2. 1950, podepsal „otázkový protokol", ve kterém bylo připraveno jeho doznání, že zinscenoval pohyb kříže na oltáři a že sexuálně zneužíval děti. Ale hned nato své doznání odvolal, čímž svoje trýznitele ještě více rozzuřil! Jeho utrpení pak pokračovalo se zvýšenou intenzitou! Zemřel po bezmála měsíčním mučení dne 25. 2. 1950.

Nesnadným úkolem dostat z Otce Josefa Toufara přiznání viny za každou cenu byl pověřen vedoucí speciální vyšetřovací skupiny Ladislav Mácha. Použil k tomu prostředky, které měly pro vyšetřovaného fatální následky. Doznání z Otce Josefa Toufara doslova vytloukl! Dodejme, že Otec Josef Toufar v posledních letech svého života trpěl bolestmi v krajině srdeční a srdečními křečemi, které ho někdy přiměly nakrátko přerušit svoje kázání v kostele.

Podle svědectví MUDr. Františka Maurera, vedoucího lékaře státního sanatoria SANOPZ v Legerově ulici v Praze, kam Otce Josefa Toufara přivezli dne 25. 2. 1950 sanitním vozem z Valdic v doprovodu dvou příslušníků StB, „byl pacient po celém těle pokrytý modřinami velikosti cca ½ dlaně lidské ruky. Tyto modřiny měl jak na prsou, tak na břiše, tak i na nohách a na pažích. Viděl jsem jen přední část těla, na záda jsem pacienta neobracel." MUDr. Špaček, který byl povolán, aby rozhodl, jestli a kdy je možné pacienta operovat, zjistil, že „...pacient je ve velmi špatném tělesném stavu. Poznal jsem, že u něho jde o pokročilý zánět pobřišnice. Kontakt s pacientem nebyl dobře možný, na otázky nereagoval přiměřeně, jeho stav bych označil jako praekomatosní. Při prohlídce jsem dále zjistil, že má rozsáhlé krevní podlitiny na zádech, na hýždích, na stehnech a také na ploskách (na chodidlech) nohou..."

S operací bylo nutné počkat, až se zdravotní stav pacienta alespoň částečně upraví. To se lékařům podařilo až po několika hodinách. Otec Josef Toufar byl operován téhož dne v podvečer, cca v 18:30 hod. pro akutní zánět pobřišnice, vyvolaný perforací žaludečního vředu. I přes veškerou péči, která mu byla v sanatoriu poskytnuta, Otec Josef Toufar dne 25. 2. 1950 ve 20:35 hod. zemřel ve věku nedožitých 48 let. Příčinou smrti s největší pravděpodobností byly komplikace způsobené prasknutím žaludečního vředu, jež bylo způsobeno stresovými situacemi, vyvolanými nepřiměřenou předchozí fyzickou, spíše však psychickou zátěží pacienta. MUDr. Fr. Maurer po létech dosvědčil: „Při operaci Josefa Toufara jsem asistoval. Dělali jsme všechno, co bylo v lidských silách, ale toho člověka nebylo možno zachránit! Byl neobyčejně surovým způsobem utlučen k smrti! Řekl bych: byla to jasná vražda!"

Po chvatně provedené pitvě, po níž byl na příkaz nejvyšších státních a stranických orgánů pitevní protokol zfalšován (tzv. „upraven"), byl Otec Josef Toufar pod falešným jménem Josef Zoukal (podle jiných svědectví Josef Zouhar) pohřben do společného hrobu č. 16 na hřbitově v Praze-Ďáblicích. Stalo se tak buď v den jeho pitvy, tj. 27. 2. 1950, nebo až 28. 2. 1950. Páter Josef Toufar se stal 19. člověkem uloženým ve společném hrobě. Jeho blízcí, především jeho neteř Marie, která mu obstarávala domácnost a která po něm po celou dobu od zatčení usilovně pátrala, se až v roce 1954 v podstatě náhodou dověděli, že už 4 roky nežije!

Nalezení těla Pátera Toufara a jeho slavnostní uložení v Číhošti

Naděje, že se podaří zjistit, za jakých okolností Otec Josef Toufar zemřel a kde má svůj hrob, zasvitla jeho příbuzným a přátelům během krátkého „Pražského jara" v roce 1968. S příchodem spojeneckých vojsk dne 21. 8. 1968 však tyto naděje pohasly. Staronový režim neměl zájem na tom, aby se připomínaly jeho zločiny! Podařilo se sice zapsat výpovědi lékařů, kteří Otce Josefa Toufara operovali, jakož i výpovědi některých bývalých příslušníků vězeňské služby, ale kde leží tělo Otce Josefa Toufara, to tehdy ještě zůstalo záhadou.

Exhumace těla na ďáblickém hřbitově

Ani po „Sametové revoluci" koncem roku 1989 se to zprvu nedařilo. Neteř Otce Josefa Toufara paní Marie Pospíšilová se dopisem obrátila na prezidenta republiky Václava Havla s žádostí o pomoc. Václav Havel jí napsal pěkný dopis, ale pomoci jí nedokázal! Zdůvodnil to tak, že žádná dokumentace o uložení těla Otce Josefa Toufara se nedochovala. Tělo Otce Josefa Toufara se podařilo nalézt po zdlouhavém a složitém pátrání teprve až dne 13. 11. 2014, shodou okolností na svátek sv. Anežky České, jejímž byl Otec Toufar ctitelem.

Uložení ostatků P. Josefa Toufara v číhošťském kostele

Analýza biologických vzorků tělesných pozůstatků těla, nalezeného v hromadném hrobě č. 16 u hřbitovní zdi na hřbitově v Praze-Ďáblicích, a analýza biologických vzorků odebraných z těl žijících mužských potomků pokrevných bratrů Otce Josefa Toufara (po mužské linii) potvrdily, že s pravděpodobností větší než 99 % jde o pozůstatky těla Otce Josefa Toufara. Ani antropologická zkoumání pozůstatků nalezeného těla (dožitý věk, tělesná výška, hmotnost, atd.) nevyloučila, že jde o tělo Otce Josefa Toufara. Průmět lebky nalezeného těla do fotografií tváře Otce Josefa Toufara se nepodařilo úspěšně provést, a to proto, že nalezená lebka byla posmrtně poškozená a v čase vyzvednutí z hromadného hrobu nebyla už úplná.

Ve dnech 11. až 12. 7. 2015, tedy už 8 měsíců po nalezení tělesných pozůstatků, se ve vsi Číhošť, v posledním působišti Pátera Josefa Toufara, konaly akce k jeho připomenutí a uctění. V sobotu 11. 7. 2015, v 12:00 hod. začala eucharistická bohoslužba, sloužená P. Tomášem Fialou. Během ní byla v kostele vystavena kovová schránka s tělesnými pozůstatky P. Josefa Toufara. Od 15:30 hod. do 17:30 hod. byla k dispozici „divadelně výtvarná dílna", určená dětem od 6 let. Od 18:00 hod. byly promítány dokumentární filmy, týkající se Otce Josefa Toufara. Od 20:00 hod. se pak uskutečnila večerní modlitba nešpor za doprovodu Pražské katedrální scholy.

V následujícím dnu, tj. v neděli 21. 7. 2015, byla v kostele v době od 8:00 hod. do 12:00 hod. vystavena schránka s tělesnými pozůstatky Otce Josefa Toufara. Ke konci toho rozmezí, tj. od 11:00 hod. do 12:15 hod. byly Janem Vlasákem a Janou Frankovou předneseny texty Pátera Josefa Toufara za doprovodu pěveckého souboru Pražské konservatoře. Zazněla také premiéra skladby Jiřího Trtíka nazvaná „Můj Ježíši", zkomponovaná na text modlitby Otce Josefa Toufara. Čas od 13:30 hod. do 14:00 hod. byl časem pro meditaci, po níž byly předneseny úryvky z kázání Pátera Josefa Toufara s videoprojekcí archivních fotografií.

Od 15:00 hod. do 16:30 hod. pak probíhala slavnostní bohoslužba na zastřešeném prostranství před kostelem Nanebevzetí Panny Marie v Číhošti. Mši sv. sloužil Královéhradecký biskup Jan Vokál, promluvu po evangeliu měl primas český, arcibiskup pražský, Dominik kardinál Duka. Bohoslužba byla zakončena přenesením kovové schránky s ostatky Pátera Josefa Toufara do kostela a jejím uložením do podlahy kostela Nanebevzetí P. Marie v Číhošti. Od 16:30 hod. do 18:00 hod. byl pak kostel otevřen pro veřejnost.

Pro praktikující křesťany by měl být krátký, ale příkladný pozemský život Otce Josefa Toufara inspirací pro každodenní, lidsky prostou a poctivou věrnost křesťanské církvi a jejímu zakladateli Ježíši Kristu!

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Schránu pro ostatky P. Josefa Toufara a náhrobní desku navrhl architekt Norbert Schmidt. Na schráně čteme slova: „Bůh to byl, který dával útěchu a do jehož otcovské náruče se vrátíme – pro nás všechny je tam připraveno místo – my všichni jsme zrození pro nebe." Na kameni kryjícím hrob stojí: „Žijme tak, jako bychom již dnes zemřít měli. Žijme pečlivě jako moudří a vykupujme si časem vezdejším život věčný."
P. Josef Toufar 1902 - 1950

Modlitba

Ježíši, Dobrý pastýři, děkujeme Ti za tvého služebníka Josefa Toufara. Dlouhá léta trpělivě usiloval stát se Tvým knězem a Tys mu dal sílu a své požehnání, aby překonal řadu překážek i protivenství. Stal se příkladným knězem, kterému nescházela obětavost, pracovitost, sociální citlivost ani humor. Hledal Tvou vůli, nechal se jí vést a inspiroval řadu následovníků ve kněžství. Pro svoji horlivou kněžskou činnost byl pronásledován, brutálně trýzněn a umučen. V děsivých podmínkách valdické cely zachoval věrnost Tvé církvi, nezradil své vnitřní přesvědčení a vytrval ve víře a naději. Tebe, jenž jsi řekl „vezmi svůj kříž a následuj mě", prosíme: dej nám téhož Ducha odvahy, statečnosti a vytrvalosti, kterým jsi naplňoval svého služebníka Josefa Toufara, abychom byli pevnější ve svědectví víry, vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce. Na přímluvu Panny Marie, kterou Tvůj kněz Josef vzýval v hodinách svého mučení a umírání, nám uděl milost brzkého blahořečení služebníka Josefa Toufara, abychom mohli mít skrze jeho přímluvu účast na Tvých zaslíbeních. Neboť Ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050 (773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

České rádio v Chicagu

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 a.m.

a na Internetu

http://www.wcev1450.com

a stiskněte tlačítko SURFERS NETWORK

Czech voice of Cleveland

WHKW 1220 AM

WHKW 1440 AM

Sundays: 3.03 - 5.00 p.m. Cleveland Time

Sundays: 2.03 - 4.00 p.m. Chicago Time

Host: Joe Kocab

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road

Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Vroucí vzpomínka

Letošního 10. srpna tomu budou tři roky,
co byl všemohoucím Bohem povolán
z pozemského života na věčnost
náš milovaný manžel,
tatínek a dědeček pan

Rudolf Boleslav

Narodil se 29. března 1924 v rodině řídícího učitele
v Křižanovicích na Moravě.
Ihned po komunistickém převratu v roce 1948
odešel za hranice, kde se účinně zapojil jako agent
do protikomunistického odboje.
V roce 1950 odešel do USA, kde též založil rodinu a se svou
manželkou Andělou vychovali dva syny Rudolfa a George.
Po celý život byl věrný svému moravskému původu,
měl rád rodnou zem, její kulturu a písně, které rád zpíval i
v pěveckých sborech. Byl člověkem společenským,
neustále obklopen řadou přátel, s nimiž často diskutoval.
Byl zakládajícím členem a později jednatelem
Sdružení československých exulantů v Chicagu.
Jako dobrý katolík byl aktivním členem České misie
a pravidelným účastníkem českých bohoslužeb.
Zemřel v nemocnici Loyola v Maywood 10. srpna 2012.

Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme obětovat
v kostele České misie v Brookfieldu
v neděli 9. srpna 2015 v 10.30 dopoledne

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.

Angela Boleslavová, manželka
Rudolf Boleslav, syn s manželkou Sharon
a vnuci Garrett a Brent
George Boleslav, syn

Ústředna Moravských Spolků v Chicagu
Vás srdečně zve na

76.MORAVSKÝ DEN

Sobota 19. září 2015

Taneční zábava - 7:00 pm

Zpívá Olga Baričičová
Hraje kapela Lukáše Prajky
a D.J.

Bohatá tombola
Dar $20 za osobu – prémie čipy za $10

Neděle 20. září 2015

Mše svatá -10:00 am
Program - 2:00 pm

Vystoupí taneční a pěvecké skupiny
všech věkových skupin.
Bazar, domácí jídlo a pečivo,
vína z Moravy

Zpívá Olga Baričičová
Hraje kapela Lukáše Prajky

Dar $20 za osobu.

Lithuanian World Center

14911 127th Street, Lemont, IL. 60439

Pro více informací navštivte
naši webovou stránku:
www.unitedmoraviansocieties.org

Srdečné blahopřání k životnímu jubileu

Miroslavu Chybíkovi

Jsem Moravan - toť chlouba má,
kdo, rcete, otčinu mou zná?
Kdo zná ten požehnaný kraj,
ten utěšený zemský ráj?
Ó Moravo - ty vlasti má,
tys země moje přemilá!

Zde Rostislav, zde Svatopluk
mé drahé mluvy střehli zvuk.
Zde posvátný konával děj
na Velehradě Metoděj.
Ó Moravo, ó vlasti má,
tys dávnou slávou věnčená!

Zde každý kraj má nový div -
zde dobrodružný lid je živ.
Ten miluje svou Moravu
a dbá o její oslavu.
Jsem Moravan, k tomu se znám
a za vlast statek, život dám!

2. srpna letošního roku se dožívá 80 roků

Miroslav Chybík

můj laskavý manžel, náš milující tatínek a vlídný dědeček
přejeme mu a v modlitbách vyprošujeme
hojnost Božího požehnání a dobré zdraví
manželka Ingrid
dcery Angela a Marianne
dcera Rosemarie a zeť John Long
vnučky Caroline a Elizabeth

Připojujeme se k blahopřání našemu milému oslavenci, vzácnému člověku a rodilému Moravanovi, hluboce veřícímu katolíkovi a dlouholetému členu České misie v Chicagu, neúnavnému pomocníkovi ve skládání a distribuci Hlasů národa při vydávání každého čísla, aktivnímu členu a funkcionáři Československého Orla v exilu, aktivnímu členu a podporovateli dalších krajanských organizací a z celého srdce mu přejeme do dalších let života dary Ducha svatého a všechny potřebné milosti od Pána Boha, neustálou duševní a tělesnou svěžest a všechno nejlepší. Kéž Vám Nebeský Otec mnohonásobně odmění Vaši lásku a dobrotu a celoživotní práci a obětavost pro druhé.
To Vám vyprošujeme skrze Ježíše Krista
rukama Panny Marie Hostýnské Vítězné ochrany Moravy.
Mons. Dušan Hladík
bratři a sestry z jednoty Orla v Chicagu
a všichni přátelé z České misie v Chicagu

Česká Misie v Chicagu Vás srdečně zve na

VÝROČNÍ PIKNIK

v neděli 30. srpna 2015

v lesní rezervaci
„NATIONAL GROVE“
Zahrada č.4

27.ulice a Des Plaines Ave. - North Riverside
od 11.00 dopoledne do setmění

v 11.00 dopoledne přímo na pikniku
ČESKÁ MŠE SVATÁ S ČESKÝMI ZPĚVY

K poslechu, zpěvu a tanci hraje po celé odpoledne:

DJ Speedster, skupina „Borůvky“ a hosté

v 1.30 odpoledne vystoupí taneční skupiny dětí z ÚMS

Pro děti bude bohatý program:

Nafukovací hrad na skákání a další hry

Bude připraveno výborné občerstvení:

Kotlíkový guláš, tradiční bramboráky, langoše, teplé klobásy a párky,
pečivo všeho druhu, dobře chlazené nápoje

Točená Plzeň 16oz za 4,-

Nebude chybět bohatá tombola.

Těšíme se na Vaši návštěvu.

V případě velmi špatného počasí se piknik koná v Klubu České misie
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

Informace: 708 - 255 5117

Církevní turistika

Za krásou i ztišením? Otevřené fary a církevní památky

Brány sakrálních památek dokořán

Sakrální stavby v českých zemích obdivují lidé nejen ze všech koutů planety, ale i tuzemští návštěvníci, a to v rámci poutí, rodinných dovolených i studentských exkurzí. Poklady církevní (potažmo i celé české) historie jsou ukryté například ve Strahovském klášteře, v Loretě, v Sedlci u Kutné Hory, třebíčské bazilice apod.

Santiniho zelenohorská perla

Kostel sv. Jana Nepomuckého, zapsaný na seznamu UNESCO, se po majetkovém narovnání navrátil zpět žďárské klášterní farnosti. Díky ní v mnohém ožil. Poprvé zde proběhne Noc kostelů i mnoho programů pro děti; rodiny a skupiny budou potěšeny slevami. Bez zvýšení vstupného bude prohlídka o polovinu delší a provádět se bude nově i v pondělí.

Staré památky radostně v novém hávu

Starobylý Velehrad se i díky finančním restitučním náhradám dočkal v rámci dlouhodobého projektu *Velehrad – Centrum kulturního dialogu západní a východní Evropy* nového hávu. Novotou září i Broumovský klášter, naděje svitla i (během dvacátého století značně poničenému) skvostnému klášteru Teplá. Obnovu a oživení zažije též slavné poutní místo Svatá Hora u Příbrami.

Tři památky za jednu vstupenku? Duchovní osa Moravy

Projekt *Duchovní osa Moravy* propojuje společným návštěvnickým programem turisticky atraktivní objekty v Olomouci a Kroměříži: v krajském městě je k vidění Arcibiskupský palác i Arcidiecézní muzeum, v „Hanáckých Aténách" pak tamní zámek. Aktivity spojuje pět témat: architektura, mecenát olomouckých biskupů a arcibiskupů, zahradní kultura, numismatika a hudba. Vrcholem bude první ročník festivalu raně barokní kultury *Hortus Magicus* v Květné zahradě v Kroměříži, otevřené po náročné rekonstrukci.

Nová církevní muzea: Johánek i politický vězeň

Svatý Jan Nepomucký, snad nejzobrazovanější Čech po celém světě, který má i v české kotlině sochu snad u každé hráze či potoka, se před měsícem dočkal svého muzea, a to příznačně v Nepomuku. První květnovou neděli se ve Francově Lhotě otevře muzeum v rodném domě kardinála Štěpána Trochty, vězněného jak v koncentračních táborech za protinacistický odboj, tak po vykonstruovaném procesu v 50. letech. Další církevní muzea, zaměřená zejména na krásu umění, jsou třeba v Plzni, Brně, Litoměřicích nebo v Polné.

Kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené Hoře u Žďáru nad Sázavou
Fotografie: Martin Bořil

Renesance poutnictví

Svatý Hostýn s Velehradem propojuje poutní stezka, která navrací člověka do stylu života generací předků. Poutníci směřují kupříkladu i od Lorety do Hájku či od Liberce k Hejnicím, tradici mají i stovky dalších tras. Pěší putování spojené s kontemplací prožívá v současnosti svou renesanci.

Na faře nebo v celách mnichů může spát každý

Klid, historické prostředí, rekreace duše i těla - mnohé fary a kláštery nabízejí výhodné ubytování v církevních prostorách, často v centrech obcí, obklopených zelení. Takovouto alternativní příležitost poskytuje například farnost Velké Losiny, Bartošovice v Orlických horách, Rokytnice nad Jizerou nebo fara v Horních Věstonicích, Opatově u Třebíče, Velkém Újezdě u Olomouce, Štramberku, v podhorské vesničce Branné či fara v Sobotíně, která leží v CHKO v malebném údolí v podhůří Jeseníků. K fyzickému i duchovnímu načerpání slouží i množství poutních domů.

Stačí provětrat internet, zejména stránky jednotlivých „církevních krajů a jejich sídel", tedy diecézí a biskupství. Nabídka je široká, ceny vskutku lidové.

Malebná fara v Horních Věstonicích

Klenutými klášterními chodbami v pyžamu a s kartáčkem v ruce?

...takovéto představy se mohou stát realitou, a to na mnoha místech ČR: přímo v centru Prahy kupříkladu u dominikánů na Starém Městě, u kapucínů u Lorety nebo benediktinů v Břevnovském klášteře. V regionech pak namátkově v devět set let starém cisterciáckém klášteře v Oseku, ve Štěkni nebo v Teplé. Pro poznání „konce světa" – skalních oblastí Adršpašska a Broumovska – jsou ideální zcela nově zrekonstruované prostory v barokní perle, Broumovském klášteře. Všemi prostorami dýchá historie. Člověk zde zapomene na shon a stres a zažije tu pravou duchovní atmosféru. I proto se pobyt v prostých klášterních prostorách stal módou i mezi špičkovými manažery.

Benediktinský klášter v Broumově

Infoportál cirkevnituristika.cz

Co mohu jako zájemce o turistiku vyhledat na webu www.cirkevnituristika.cz?

Kromě **ubytování** na farách a klášterech je možné získat komplexní informace o **poutních místech** a dalších křesťanských památkách. Část zvaná **Zajímavosti** nabízí možnosti vyžití v dané turistické oblasti, sekce **Poutní trasy** možnost inspirovat se tradiční cestou nebo si naplánovat vlastní – i s ubytováním v církevních objektech.

Jaké informace zde ještě vyčtu?

U různých míst jsou přehledy dopravy, doprovodných aktivit, kontaktů, odkazů i možností k prozkoumání okolí. Projekt se rozrůstá – časem přibyde více objektů i informací.

Církevní projekty pro všechny návštěvníky kostelů

Noc kostelů - každoročně koncem května se otevírají brány více než tisíce kostelů a kaplí po celé zemi. Poskytují zdarma tisíce kulturních programů. Kromě koncertů, divadelních představení i setkání u kávy či vína se návštěvníci dostanou do kostelních sakristií či klášterních zahrad, zkusí si zahrát na varhany, prozkoumají chrámy od starobylých krypt po krovy a věže nebo jen tiše spočinou v hluku světa. **www.nockostelu.cz**

Křesťanské Vánoce - kromě Noci kostelů existuje například i projekt Křesťanské Vánoce s přehledem adventních a vánočních programů v chrámech, ale i různé aplikace se seznamy kostelů a termínů bohoslužeb (**www.iBohosluzby.cz** nebo **www.mapabohosluzeb.cz** s téměř 5000 kostely a kaplemi).

Marie Štěpánová
Tiskové středisko České biskupské konference

Let kolem světa a přistání v Chicagu

Používáme-li termínu „Let kolem světa", je potřeba pro přesnost uvést, že akční rádius tenkrát použitého letadla nedovoloval přelet Tichého a Atlantského oceánu a že přes tyto vodní překážky bylo letadlo i s osádkou přepraveno lodí. Letadlo Lockheed Electra ze závodu Lockheed v Burbanku (Kalifornie, USA) neslo na palubě v den startu 6.1.1937 osm mužů, z toho čtyři členy posádky. Byli to:

Jan Šerhant, první pilot (29 let)
Václav Brtník, druhý pilot (32 let)
Josef Engliš, palubní mechanik (40 let)
Josef Bačovský, radiotelegrafista (21 let)

Pasažéry byli „šéf" J.A.Baťa, tajemník František Pokorný, lékař výpravy MUDr. W. Recht a kameraman Alexander Hackenschmied z filmového oddělení. Ten se později v Asii od výpravy odpojil – jako filmař měl trochu vyšší ambice, než jen stroze dokumentovat průběh cesty. Díky tomuto rozhodnutí se do dneška dochovaly zajímavé, umělecky laděné cestopisy a dokumentární snímky. Během první etapy letěl s výpravou také ředitel Meisel, v dalších etapách se později střídali podle přidělených teritorií další ředitelé a vedoucí pracovníci – Novosad, Rojt, Jindra Baťa, Bartoš, Staněk a Batrla. K dokreslení kvalifikace posádky letadla pak zbývá dodat, že jak telegrafista, tak i mechanik byli držiteli diplomu pilota dopravních letadel. Celá posádka měla bohaté zkušenosti ve svém oboru a všechny předpoklady úspěšně reprezentovat československé civilní letectví na čtyřech kontinentech, nad kterými letěla. Mnohdy na letištích, kde naši vlajku viděli poprvé.

Vážnější situace nastala 4. dubna 1937 v Chicagu. Toho dne odstartovalo letadlo obsazené pouze posádkou z letiště Kansas City na cestě z Kalifornie do Chicaga. Obchodní část výpravy odjela totiž z Los Angeles do Chicaga již dříve vlakem, neboť byla vázána termíny sjednaných obchodních konferencí. Letadlo nemohlo být použito, v té době panovalo na plánované trase špatné počasí. Teprve na radiotelegrafickou zprávu chicagského letiště, že v tomto městě je již slušné počasí a dobrá dohlednost, letěla Electra z Los Angeles přes Winslow, Amarillo a Kansas City ke svému cíli. Za letu se ukázalo, že telegrafista chicagského letiště nepracoval odpovědně. Nepostaral se o to, aby stroj měl po vzletu stálé spojení, ba neoznámil mu ani, když už byl ve vzduchu, změnu počasí. Takto se letadlo dostalo do mlhy a sněhové bouře. V mlze bloudilo 45 minut nad Chicagem a hledalo letiště. Stanice letiště se neozvala. Když už se stmívalo a motory, jimž zvlhly karburátory, nemohly zvýšit obrátky, přistál šéfpilot Šerhant v chicagském Riis Parku. Ve skulině mezi mraky a mlhou zahlédl dole ve tmě světlý pruh, něco, co připomínalo přistávací dráhu či silnici, a tak šel na přistání. Ve skutečnosti to byla nově budovaná alej zakládaného městského parku. Projevil přitom profesionální obratnost a chladnokrevnost. Stroj se vážně poškodil, avšak posádka vyvázla pouze s několika odřeninami, telegrafista Bačovský zůstal dokonce bez šrámu.

Baťovo letadlo na cestě kolem světa

Chicagský tisk přinesl následujícího dne zprávy o tomto leteckém neštěstí s palcovými titulky a mnohdy ve znění přizpůsobeném senzacechtivosti reportérů. Pro zpestření několik řádků napsaných svérázným stylem, a pochopitelně bez nároků na odbornost, v místním časopisu českých krajanů „Denní hlasatel" dne 5. dubna 1937. Přiblíží nám dobře atmosféru doby a této události.

„Letadlo přistálo ve vzdálenosti asi 300 yardů na východ od Narrangasett ave., v blízkosti Wrightwood ave. Když těžký stroj o dvou motorech dosáhl půdy, odpadl jeden z motorů a vrtule se zkřivily. Každý motor byl o 420 koňských silách. Sta obyvatelů na severní straně města zpozorovalo nesnáze letadla, když toto hledalo vhodné místo k přistání a letělo velmi nízko nad střechami domů. A.T.Rutter z č. 2105 sev. Melvina ave. slyšel lomoz letadla a když vyběhl před dům, viděl, že toto letí tak nízko, že hrozilo nebezpečí nárazu na střechu některého z vyšších domů. Pád letadla vidělo na vzdálenost též několik lidí, kteří nepochybně zavolali policii na pomoc. Na místo přibyli policisté z craginské stanice pod vedením kapitána Mikeše, rovněž hned se dostavil tamtéž seržant Uher od parkovní policie. Ten pomohl též tlumočit letcům jejich zprávu městské policii." Potvrdilo se staré přísloví, že „Čech všude bratra má." Z výpovědi členů posádky po návratu do vlasti vyplývá, že sotva se ve tmě a mlze chicagského parku dostali z trosek letadla, byli osloveni jadrnou češtinou přispěchavších policistů, kteří byli česko-amerického původu. Chicago, jak je známo, mělo velkou českou krajanskou kolonii. Čeští krajané se nejen živě zajímali o nehodu samotnou, ale také nabídli účastníkům letu pomoc při jejich vynuceně prodlouženém pobytu ve městě. Ohlasy o pobytu posádky nejen v Chicagu potom docházely do Zlína v často zajímavé formě.

Z připravované knihy: Cesta kolem světa s Janem A. Baťou za světovým obchodem (v roce 1937).
Atelier IM Luhačovice, Miloš Bařinka a Irena Vošťová

MLADÝM

Příroda nás může mnohému naučit

V bouřlivých dnech dostáváme lekci

Zažil jsem nedávno jednu vichřici nad Evropou. Uvědomil jsem si, jak jsme jako lidé malí a nicotní. Namlouváme si, že můžeme všechno dělat a řídit. Žijeme v iluzi, že umíme vše plánovat a určovat předem. V takovýchto bouřlivých dnech dostáváme ale opačnou lekci. Snad ještě více než kdysi se cítíme bezmocní dnes. Když všechno selže, nefunguje elektřina, nejedou vlaky a jsou zrušeny lety. Když nás moderní technika nechá na holičkách, nastane zmatek a nevíme, kudy kam. Jsme zranitelnější, než kdy dřív.

A přece má tato zranitelnost také své dobré stránky. Příroda nás totiž může mnohému naučit. Obdivujeme sice její krásu, avšak zažíváme také její moc, která nás převyšuje. Potom je třeba pokory, abychom sami sebe chápali jen jako část stvoření a nepovyšovali se nad ně. Ano, příroda není jen nádherná, ale bývá také plná násilí a krutá. V její moci se setkávám se zcela jiným Bohem, který rozbíjí všechny obrazy, jež jsem si o něm vytvořil, a nutí mě k tomu, abych se odevzdal jeho nesmírné velikosti, moci, ale i do jeho ochrany.

Příroda člověka zklidňuje a utišuje

Jednou mě jeden mnich vzal do okolí jeho kláštera. Vedl mě po kluzkých stezkách, upozorňoval na skály roztodivných tvarů, díval se na modrou oblohu, ukazoval mi cestu lesem. Vše toto člověka zklidňuje a utišuje, řekl. Podle něj je totiž ticho nezbytné k tomu, abychom se osmělili otevřít branku k vlastnímu srdci. Dodal, že ticho je převelice důležité k tomu, abychom dokázali naslouchat sobě samým a dozvěděli se, co se děje v těch nejhlubších koutech našeho já, a objevili, že ten nejvzdálenější horizont, k němuž všichni tíhneme, leží hluboko v nás samých.

Můj otec zemřel poté, co posekal trávu

Můj otec velmi miloval přírodu. Vždy nás jako děti vedl k vnímavosti pro její krásu. „Stromy a keře velebí Pána," říkával nám dětem při našich procházkách. Rostliny rostou vzhůru a tím chválí Boha.

Zemřel poté, co posekal trávu a svou milovanou zahradu připravil na neděli. Když zemřel, byla sobota odpoledne. V ten překrásný den svítilo slunce. A svítilo také, když jsme jej pohřbívali. Měli jsme pocit, že mu toto nádherné počasí daroval Bůh, aby obrátil náš pohled od otcovy smrti ke kráse svého stvoření a abychom my se očima svého otce dívali na tento svět, který je plný Boha a který svým bytím Boha chválí.

Podle knihy Anselma Grüna:
Rok, kdy zemřel můj otec,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Převzato z http://www.vira.cz

Cesta k plnosti pravdy

Janne Haaland Matlaryová se obrátila a stala se katoličkou, protože vytrvale a upřímně hledala pravdu. Příběh jejího obrácení a dozrávání ve víře je světlem pro ty, kteří stále hledají, a vybízí, aby se nikdy nedali odradit.

Janne Haaland Matlaryová je profesorkou společenských věd na univerzitě v Oslu, členkou Papežské rady pro rodinu. V letech 1997– 2000 zastávala funkci norské viceministryně zahraničí.

Dětství

Janne se narodila v roce 1957 v malém přímořském městečku na jihu Norska. Jeho obyvatelé byli rybáři, námořníci, rejdaři. Hodně z nich přišlo v mořských vlnách o život. Zažívali moc mořského živlu, vyznačovali se prostou, silnou vírou, kterou projevovali veřejně. Byli to puritáni a denně četli Písmo svaté. Janne byla jedináček. Ve škole se jí velice dařilo. Ráda četla – stejně jako její rodiče se po večerech nořila do četby nejrůznějších knížek. Od dětství toužila po plnosti štěstí, měla ráda přírodu, bavilo ji vyplouvat v loďce na moře a lovit ryby, věnovala se plavání, plachtění a horolezectví.

Ve škole měli vynikající učitele, kteří nejenom že dětem předávali znalosti, ale učili je rovněž, jak vytvářet svůj charakter. Četba největších děl klasiků evropské literatury byla povinná. Janne vnímala existenci duchovních hloubek v postoji velkých evropských literárních postav, v ryzosti jejich charakteru, v nesobecké, čisté lásce, která nikdy netolerovala zlo a vždycky se stavěla za dobro. Ve vyučovacích hodinách učitelé s dětmi podrobně rozebírali ctnosti i charakterové nedostatky hrdinů zkoumaných knížek. Tímto způsobem se děti učily altruismu, odlišování dobra od zla, překonávání sobectví i jiných charakterových vad a učily se v sobě pěstovat ctnosti. Už od první třídy základní školy se měly děti každý týden povinně naučit zpaměti jeden žalm z Bible. Učily se také hodně o životě Ježíše Krista i o Bibli.

Janne Haaland Matlaryová

V době dorůstání Janne prožila krizi víry. Během pobytu na zimních prázdninách s náboženskou skupinou protestantské mládeže se rozhodně bránila věroučnému „vymývání mozku". Společně s kamarádkou utíkaly do hor, aby mohly volně dýchat v čisté přírodě. Od té doby se Janne držela daleko od všech náboženských skupin ve svém městě.

Doba studií

Janne bylo 19 let, když ukončila lyceum. Získala tehdy roční stipendium na studia v USA. Považovala se za agnostičku, v některých obdobích se prohlašovala za ateistku. Pociťovala nechuť ke křesťanům, myslela si, že v převážné většině to jsou pokrytci nebo naivní zaostalci. Po letech přiznala: „Obrácení ke křesťanství byla poslední věc, kterou bych si dokázala ve svém životě představit."

V USA začala studovat filosofii na luteránské Augsburg College. Velmi ji zajímaly otázky týkající se původu člověka, existence Boha, možnosti poznání objektivní pravdy. Studovala klasickou filosofii Platonovu, Aristotelovu a středověkou filosofii svatého Bonaventury, svatého Tomáše Akvinského.

Profesor Richard McKeon, který Janne uváděl v hájemství filosofie a měl na ni veliký vliv, byl katolík. Poukazoval na logickou krásu tomismu a scholastiky, avšak každodenní prožívání křesťanství ho nezajímalo. První rok studií byl pro Janne dobou objevování bohatství filosofického myšlení, pronikání ke křesťanským kořenům evropské civilizace.

Po ročním pobytu v USA se Janne vrátila do Osla, aby mohla studovat politickou filosofii na zdejší univerzitě. Studovala tam jenom rok, poněvadž znovu dostala stipendium na dva roky k pokračování na studiích v USA. K závěrečnému roku a psaní diplomové práce se vrátila do Osla.

Už tehdy Janne nepřijímala rozdíl mezi politikou a etikou. Byla přesvědčena, že politika se musí opírat o neporušitelný morální základ, protože existují neměnné morální normy, jež definují dobro a zlo, které nemůže změnit žádná parlamentní většina. Janne odmítala morální relativismus a subjektivismus, byla přesvědčena, že existuje objektivní pravda, která všechny zavazuje, a hlavním cílem vědy je její hledání.

Od rozumu k víře

Po návratu do Osla na poslední rok studia se Janne dozvěděla, že tam působí katolický kněz z dominikánského řádu, který pochází z Francie, a že je to odborník na teologii svatého Tomáše Akvinského. Janne s ním hned navázala kontakt a jeden a půl roku k němu jednou týdně přicházela na individuální výuku; rychle se stala jeho nejzdatnější žákyní. Poněvadž filosofii svatého Tomáše není možné oddělit od teologie, jejich rozhovory se brzy změnily v rozmluvy o katolické víře.

V té době zašla Janne ze zvědavosti na mši svatou v katolickém kostele a liturgie ji uchvátila. Začala na mše svaté přicházet pravidelně, protože tam vnímala tajemnou přítomnost Boží lásky. Pomalu

se začínala zbavovat předsudku, že katolictví je pouze pro lidi zaostalé a naivní. Namlouvala si však, že jí se katolická církev netýká.

Na jednom z pravidelných setkání s otcem dominikánem Janne uslyšela otázku, zda se nechce stát katoličkou. Odpověděla, že ji to nezajímá, protože je agnostička a ztotožňuje se pouze s racionálním filosofickým systémem svatého Tomáše Akvinského. Ovšem ta položená otázka ji velice znepokojila, ačkoliv se za křesťanku nepovažovala, natož aby měla úmysl se jí stát. Líbila se jí hudba, kultura a etický systém katolické církve, ale vůbec ji nenapadlo, že by se měla stát katoličkou. Dominikánova otázka ji ale nenechávala klidnou. Za každou cenu si chtěla zachovat nezávislost a svobodu. Proč ji tedy ta otázka tak znepokojovala? Teprve po jisté době porozuměla, že zde šlo o osobu Ježíše Krista. O několik měsíců později, ani nevěděla proč, začala uvažovat o Ježíšovi jako o reálně žijící osobě, která je jí nejbližší. Janne porozuměla, že křesťanství není filosofický systém ani komplet morálních pravidel, ale sám Ježíš Kristus, který žije, učí a uzdravuje stejně jako před dvěma tisíci lety. Pán Ježíš jí dal poznat, že je skutečně přítomný v Eucharistii a že ji miluje, a ona Jím byla uchvácena. Pochopila, že nejdůležitější věc v jejím životě je navázání osobního spojení lásky s Ježíšem.

Janne pravidelně chodila na nedělní mše svaté, poněvadž tam zakoušela skutečnou, osobní Ježíšovu přítomnost. Zkušenosti nejprostší a zároveň nejtěžší, týkající se posledního smyslu života. Zakoušení živé přítomnosti Ježíše vedlo k tomu, že Janne se zamilovala do Něho a zároveň do církve, která je jeho mystickým tělem. Zamilovaná Janne začala všem vyprávět o Ježíšovi a jeho církvi, nemohla se dočkat nedělní mše svaté. Ježíš Kristus se pro ni stal plamenem, který se v určité době vzněcoval v jejím srdci a vyzýval ji, aby se s Ním sjednotila v lásce. To pro ni byl zcela nový prožitek radosti čisté lásky, kterou ji Ježíš obdarovával. Začala věnovat hodně času četbě příběhů různých obrácení a mystickým dílům svatého Jana od Kříže a svaté Terezie z Avily. Rozhodnutí pro vstup do katolické církve bylo pro Janne nesmírně těžké. V Norsku jsou katolíci bráni jako cizí těleso, veškeré protikatolické předsudky z doby reformace tam stále přetrvávají.

Celé Norsko je silně antikatolické a Janne se obávala negativní reakce svých rodičů a přátel, až se dozví o jejím obrácení.

Koperníkovský převrat

Ve svém zápisníku z té doby Janne píše, že se jí podařil objev o rozměrech koperníkovské revoluce: „Dnes jsem porozuměla, že v konsekrované Hostii je objektivní skutečnost, nezávislá na mém mínění nebo na tom, zda věřím, či ne. Když katolíci mluví o skutečné přítomnosti, vyjadřují přesvědčení, že Kristus je přítomný v podobě chleba a vína, které se po proměňování knězem stávají Kristovým Tělem a Krví. Je to největší tajemství víry, ústřední bod mše svaté a klíč k porozumění katolické nauky o svátostech."

Skutečná Ježíšova přítomnost v podobách chleba a vína je středem katolické nauky. Je to objektivní skutečnost, nezávislá na tom, zda někdo věří v její existenci, nebo ne. To odhalení Janne zastavovalo dech. Hledala smysl života v antické filosofii, v metafyzice, hledala pravdu, spravedlnost, dobro a krásu. Nyní přišla na to, že to všechno, co hledala, je v osobě Ježíše Krista, pravého Boha, který se stal pravým člověkem a je skutečně přítomný v Eucharistii. Pochopila, že středem vesmíru není člověk, ale Bůh, který objektivně existuje. To bylo pro Janne nejdůležitější a nejradostnější odhalení: **existuje objektivní Pravda, která je Láska, a je možné ji najít a poznat v osobě Ježíše Krista, přítomného v Eucharistii.** Existuje Boží pořádek, smysl a cíl života, nezávisle na pohledu člověka a jeho omezeních.

Janne pochopila, že reálnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii neodhalíme četbou knih nebo cestou rozumování. Přijetí této pravdy je milost, je to dar zadarmo obdržený, ale aby ho člověk přijal, musí na sebe vzít obtíže jeho hledání.

Účast na mši svaté neměla pro Janne takovou přitažlivost proto, že tam nacházela pěknou liturgii, zajímavá kázání a hudbu, ale proto, že tam zažívala přítomnost Krista, který ji zahrnoval svojí láskou. Když stála před svatostánkem, kde se uchovávají konsekrované hostie, Janne věděla, že opravdová láska a konečný smysl lidského života se nacházejí právě tam. Chodila na mše svaté jako zamilovaná na setkání s milovanou Osobou. Koncem roku 1981 Janne napsala dopis do Vatikánu, v němž informovala o tom, že uvažuje o vstupu do katolické církve, ale chtěla by nejdřív více poznat papeže. Rychlá odpověď ji zaskočila. Prefekt papežského domu ji ujistil, že až přijede do Říma, bude se moci osobně setkat s Janem Pavlem II., jen o příjezdu musí včas informovat.

Janne se vydala do Říma společně se svými rodiči, kteří byli proti jejímu vstupu do katolické církve. Nejvíc se proti tomu stavěla její matka.

Katolická církev byla v Norsku legalizována roku 1884, když se obrátil značný počet norských spisovatelů a intelektuálů. Nejčastěji se s katolickou církví seznamovali během studií v Itálii nebo ve Francii. Ovšem až dodnes v Norsku vládne přesvědčení, že katolíkem může být jenom cizinec. Katolickou církev v Norsku tvoří většinou emigranti. Je to společenství, které mělo v roce 2000 kolem 40 000 věřících, z toho asi 12 000 rodilých Norů.

Na audienci s Janem Pavlem II. se Janne vypravila s rodiči 2. prosince 1981. Setkání s papežem na ně úžasně zapůsobilo, pociťovali vroucnost Jeho Svatosti. Po návratu do Norska se Janne začala bezprostředně připravovat na vstup do společenství katolické církve. Slavnostní akt se odehrál na Velikonoce roku 1982. Janne měla 25 let a byla zamilovaná do Krista žijícího, učícího a odpouštějícího všechny hříchy v katolické církvi.

V manželství

Po svém oficiálním přijetí do katolické církve Janne pokračovala ve studiu v Oslu. Tehdy potkala svého budoucího muže, mladého lékaře, emigranta z Maďarska, Arpáda Ludvíka Matlaryho. Poprvé si ho všimla, když přijímal svaté přijímání. Potom se pravidelně potkávali na mši svaté. Vzájemně se do sebe za-

milovali. Její budoucí muž byl synem maďarského generála, šlechtice, pronásledovaného a utýraného komunisty. Podařilo se mu z komunistického Maďarska utéct v roce 1956. Usadil se v Norsku, kde dokončil studium lékařství.

Svátost manželství Janne a Arpád přijali v roce 1985 v bazilice svatého Petra v Římě. Asistoval jim jejich přítel, maďarský benediktin. Ve svátosti manželství je Ježíš spojil nezpřetrhatelnými pouty své lásky. Dva se stali jediným tělem. Začaly nelehké, ale krásné roky manželského života. Janne zažila radosti i těžkosti mateřství – porodila čtyři děti. Současně se připravovala na svůj doktorát.

Po letech uvedla, že být ženou a matkou bylo pro ni revolučním zážitkem. Objevila, že početí dítěte, očekávání jeho narození i samotný porod je účastí rodičů na Božím aktu stvoření nového člověka. Nově narozené dítě je zázrak nad všechny jiné zázraky, a mateřství a otcovství duchovně proměňuje muže i ženu. Stává se pro ně neopakovatelnou příležitostí dozrávání k nesobecké lásce. Narození a vychovávání dětí bylo v životě Janne a jejího muže neobyčejnou školou lásky.

Po devíti letech od svého obrácení prožila Janne krizi víry, dobu duchovní vyprahlosti. Přepadaly ji tehdy dotěrné myšlenky na opuštění církve. Začala kritizovat postoj biskupů a kněží v Norsku; domnívala se, že jsou pasivní a že se neangažují ve veřejné oblasti. Jak se ukázalo později, hlavní příčinou její frustrace nebyl ani tak postoj kněží, ale to, že zanedbávala každodenní modlitbu a svátost smíření.

Tu bolestnou krizi překonala v prosinci roku 1992, když s celou rodinou pobývala v benediktinském opatství Pannonhalma v Maďarsku. Janne se svěřila se svými duchovními problémy 82letému otci benediktinovi, který byl zosobněním dobroty a moudrosti. Pověděla mu, že její víra se vytrácí a že je jí velmi těžko. Řeholník na ni pohlédl s láskou a konstatoval, že jediný lék, který teď potřebuje, je rozhřešení. Zároveň ji poprosil, aby se připravila ke svátosti smíření. Na Janne to zapůsobilo tak, že málem oněměla, protože už delší dobu nebyla u zpovědi. Tehdy porozuměla, že hlavní příčinou všech duchovních krizí je absence modlitby a setrvávání ve stavu hříchu.

Navečer, když už Janne uspala své děti, přistoupila ke svátosti smíření. Stanula v celé pravdě před Ježíšem, vyznala všechny své hříchy a opomenutí, litovala jich z hloubi srdce a rozhodla se vše napravit. **Když zpovědník vyslovil svátostnou formuli rozhřešení, Janne pocítila, že ji zahrnuje nepředstavitelná láska a Boží milosrdenství dávající radost, jakou do té doby nikdy v životě nezažila.**

To byl radikální přelom v jejím životě. Bůh, který jí připadal strašně vzdálený, se od té chvíle stal nejbližším z blízkých a vykonal zázrak duchovní proměny Janne, odpuštění všech jejích hříchů. Jeho blízkost a láska pronikaly celou její bytost, přinášely jí nepředstavitelnou radost zmrtvýchvstalého života. Když se Janne s rodinou vrátila do Osla, okamžitě napsala svému zpovědníkovi z Pannonhalmy, že je v ní stále přítomný prožitek neuvěřitelné radosti a Božího milosrdenství, které se stalo jejím údělem během rozhřešení. Otec benediktin odepsal: **„Buď vděčná za tu výjimečnou milost a víc se modli!“** Vybízel ji k vytrvalé denní modlitbě a k naslouchání Božímu hlasu.

Po té zpovědi Janne pochopila, že obrácení není jednorázovým aktem. Je to proces, který trvá po celý život. Pro zanedbávání modlitby kvůli lenosti a nedostatku disciplíny, kvůli setrvávání ve smrtelném hříchu a vyhýbání se zpovědi je možné velmi lehce ztratit poklad víry. Proto je zapotřebí každý den obnovovat svou důvěru a odevzdání se Bohu prostřednictvím vytrvalé modlitby, svátostí smíření a eucharistie, vlastní disciplíny, umrtvování smyslů, přijímání obtíží cesty s Kristem úzkou a strmou cestou do nebe.

Péče o poklad víry

V únoru 1995 Janne dostává nabídku z Vatikánu, aby se jako delegátka Svatého stolce podílela na mezinárodní konferenci v Kodani, organizované OSN. Velmi ji potěšilo toto vyznamenání a výsada reprezentovat Svatého otce.

Jeden z členů delegace Apoštolského stolce, který žil spiritualitou svatého Josemarií Escrivá de Balaguer, měl na Janne velmi pozitivní vliv. Příklad jeho autentické víry a četba knížek svatého Josemarií Escrivá Janne poučily, že existuje disharmonie mezi jejím „soukromým“ životem víry a její profesionální angažovaností v práci. Tehdy pochopila, že je třeba všude být v jednotě s Kristem, že rovněž i naše práce má ukázat jeho přítomnost a lásku. Kristus, když se stal skutečným člověkem, se „nějak“ sjednotil s každým člověkem a je s námi v každé naší životní situaci. Povoláním světských lidí je zpřítomňování Krista ve světě prostřednictvím práce, modlitby, odpočinku a nesobecké služby druhým. Nebude to možné bez vytrvalé péče o duchovní život, zpovědi a eucharistie, bez umrtvování, ustavičné duchovní formace a dobrých skutků. Uvědomit si tuto pravdu bylo pro Janne jako nalezení záchranného kruhu na otevřeném moři.

Silná a jednoznačná konstatování svatého Josemarií Escrivá byla pro Janne tvrdá a náročná. Zvala k životu přítomnou chvíli, vedla k přijetí vlastní situace, poněvadž v ní je přítomen Kristus. Každý se může stát svatým, čili takovým, jakým Bůh chce, aby se stal. Je třeba jenom přijmout rozhodnutí a udělat to tady a teď, neodkládat to na zítřek. Svatý Josemaría Escrivá psal, že jsou dva způsoby loupání brambor. První je samotné vykonávání činnosti loupání a druhý způsob – loupání brambor s vědomím plnění Boží vůle a vzdávání Mu chvály. Život křesťana je jednota – doma, v práci, v kostele. Proto máme Ježíšovi dovolovat, aby skrze nás proměňoval pohanský svět, ve kterém žijeme, na svět křesťanský.

Nejdůležitější volba

Roku 1997 Janne zavolal nový norský ministr zahraničí z křesťanskodemokratické strany a nabídl jí křeslo viceministryně. Byla mile překvapena tou nabídkou, kterou s radostí přijala. Funkci viceministryně zahraničních věcí zastávala do pádu vlády v březnu 2000.

To, co Janne na ministerské práci nejvíc zajímalo, bylo úsilí překonat vzájemné nepřátelství a nenávist mezi národy. Vyjížděla s diplomatickými mise-

mi na Balkán a do jiných ohnisek napětí ve světě. Uvědomovala si, že bez odpuštění není možné vybudovat trvalý mír. Ale tváří v tvář největším zločinům se odpuštění stává možným pouze v jednotě s Kristem, který nás činí schopnými života ve své lásce, ve shodě s Desaterem a s evangeliem. Jestliže však člověk Krista odmítne, tak vstoupí na cestu, která vede k největší tragédii, jakou je peklo egoismu, s roztáčející se spirálou nenávisti a touhy po odvetě.

Janne ve svých četných vystoupeních zdůrazňuje, že naše časy připomínají dobu morální dekadence a pádu římského císařství. Křesťané jsou povoláni, aby byli „solí země" a „světlem světa" (srov. Mt 5.13–14) a aby bránili svatost rodiny, nerozlučnost manželského svazku a důstojnost každého člověka a jeho právo na život od početí až do přirozené smrti. Vždycky mají jít proti proudu, s velkou pokorou a s naprostou důvěrou v Krista se stavět proti barbarským zákonům povolujícím potraty, eutanazii, metody *in vitro*, ideologii gender. Pán Ježíš ujišťuje, že v boji s mocnostmi zla nejsme sami: „Ve světě budete mít soužení. Ale buďte dobré mysli! Já jsem přemohl svět." (Jan 16,33)

Když Janne prožívala krizi víry, protože zanedbávala svůj duchovní život, zachránila ji tehdy zpověď a návrat ke každodenní modlitbě. Tehdy znovu přišla na to, že opravdový život existuje pouze ve sjednocení s Kristem. Vnitřní život je základem života vnějšího. Nemůže být rozdíl mezi vírou a životem.

Janne pochopila, že musí Kristu dovolit, aby utvářel její lidství, že **musí najít čas na každodenní modlitbu, poněvadž bez ní se duchovně odumírá a ztrácí se poklad víry**. Jenom když jsme naplněni Kristovou láskou, jsme schopni plodně pracovat a měnit sebe a svět. Je tedy zapotřebí tu nejdůležitější volbu, kterou je rozhodnutí se pro Krista, neustále potvrzovat vlastním životem, vytrvalou modlitbou a přijímáním Ho ve svátostech smíření a eucharistie.

P. Mieczysław Piotrowski TChr
Z Milujcie się! 1/2015
překlad podle Světla 26-27/2015

Škola základ života

Po pěti hodinách, tabletce Neurolu, naučení látky o pět kapitol zpět, a jedné dobře mířené facce, jsem naučila svého vnuka rovnice o jedné neznámé, jako když bičem mrská. Po zkušenostech s učením mých dětí (dokopaných terorem k vyššímu vzdělání), a následně mých vnuků je mi líto, že jsem se nenarodila na malém ostrově, kdesi v Tichomoří, kde jedinou starostí by bylo sehnat si kus žvance, a spokojeně žít za šumění mořských vln a šustění větru v listech palmoví zcela negramotná. Já už opravdu ve svých letech, kdy mám blíž do hrobu než do kolébky, nechci nikoho učit rovnice, gramatiku a bezobratlovce, nejdříve své děti (mladá a silná) a teď jejich děti (stará a unavená). No fuj. Kdo tohle vlastně naučil mě?

Poslední „učitelská" zkušenost mě donutila přemýšlet, zda já, coby dítě školou povinné, jsem měla takové problémy, a jak moje vzdělávání vlastně probíhalo. V každém případě pro moje rodiče bezproblémově. Nepamatuji si, že by se některý z nich zúčastňoval „rodičovských schůzek", jak jsem k tomu byla nucena později já, jako zodpovědný rodič. Nevzpomínám si, že by za mé učitele musel někdo z rodičů suplovat a učit mě doma třeba ty pitomé rovnice. Skutečnost, že jsem nebyla zázračné dítě, které se nemuselo učit, měla dopady na moji maličkost v podobě několika výprasků (zásadně od mamičky neb tatíčka byl humanista). Byla přesvědčena, že dobře mířená facka, podstatně urychlí, výchovný proces. Mamička měla mušku lepší než Vilém Tell. Přes toto kruté zacházení nemám kupodivu dodnes pocit, že jsem byla týrané dítě. Naopak, není nic hezčího, než vzpomínky na mé dětství a mládí (když pominu vládu, jedné zdivočelé strany). Přes odpor můj i komunistů, jsem prošla do života řádně vzdělána, ke spokojenosti rodičů i své (což jsem ocenila až mnohem později).

Tak jsem začala vzpomínat, jak to vlastně ve škole tenkrát bylo. Dost kantorů se zapsalo do mých vzpomínek asi až do mého exitu. Tak na příklad pár z nich: Paní soudružka učitelka Válková vyučující nás češtinu stylem „já vám to do těch palic natluču, i kdybyste to neměli přežít". Věřím, že moji spolužáci dodnes umí vyjmenovaná slova, vzbuzeni uprostřed noci a úplně ožralí, „bflmpsvz" by vysypali bez zaváhání. Absence jejich znalosti znamenala automaticky z diktátu pět, i když vše ostatní, bylo bezchybně a krasopisně napsané. Krasopis, ano takový předmět opravdu existoval, a paní soudružka učitelka měla na naše výkony veliké požadavky, co se tohoto předmětu týká. Když prohlásila, že můj písemný projev vypadá jako klínové písmo starých Egypťanů, a že si opíšu dvacetkrát „Píseň práce", abych si vypsala ruku, uronila jsem slzu. Namítla jsem, že by stačil jeden trest, proč mám psát zrovna „Píseň práce", že navrhuji třeba hymnu, že tohle mamička nerozdýchá. Neustoupila a já doma pilně psala, zatímco ostatní skotačili venku. Mamičce jsem se bála přiznat, že tuhle blbost píši za trest. Nebylo jiného východiska, než drze lhát, že to píšu do zpěvu, pro

kamarády, protože ve zpěvníku není a my ji musíme umět. Mamička mající o komunistech nevalné mínění uvěřila, že jsou tak pitomí. Já lhala a umírala strachy, že když kápnu božskou, tak mi navrch přidá opsat Shakespearův „Sen noci svatojánské" nebo Karafiátovy „Broučky". Měla obojí moc ráda.

Na paní učitelku Broučkovou vzpomínáme s láskou. Nebila nás, neřvala, a když bylo volno vyprávěla nám staré antické báje. My poslouchali, jak Zeus zahýbal Héře, jak Helena vzala roha s Parisem, a co z toho bylo za melu. Na její vyprávění jsme se těšili, jak malé děti na pohádky, a makali, aby nám zbyl čas na další příběh. Být to dnes, tak jsem dysgrafik, psala bych jako prase, a neuměla po 30 letech „Píseň práce" (což by byla děsná škoda, no uznejte). O Antice bych nevěděla zhola nic, a ptala bych se, kde to spává, co to žere.

Pan soudruh učitel Klikar, matikář, přezdívaný Herodes, to bylo jiné kafe. Od šesté třídy do deváté jsme házeli korunky do kasičky svatému Antonínovi, ať nás příští rok má někdo jiný. Svatému Tondovi koupil farář nové šatičky a my zase měli Herodese. Před jeho hodinou bylo, o přestávkách, ve třídě hrobové ticho. Zoufalci, kteří tušili, že ne vše ovládají, se snažili na poslední chvíli zachránit si kůži, a dohnat co se dohnat v pěti minutách nedalo. Naivní troubové. Zelené manšestrové sako, s koženými záplatami na loktech, kalhoty barvy neurčité, obočí jako Brežněv a postava taky taková, vlasy ala Einstein. Impozantní postava vkráčela do třídy za hrobového ticha, my stáli v pozoru jak vojáci na buzerplace. Obrovská ruka mávla, někteří sedli do lavic, některým se podlomila kolena. Během dvaceti sekund napsal z hlavy na tabuli příklad, dlouhý jako Lovosice, a rovnátko. Třída strnula a upuštěný špendlík by vydal zvuk bomby. Vyvolal pět nešťastníků k tabuli a už to jelo. Za rovnítkem se rozechvělé ruce snažily vypočítat příklad. První zaváhání a ozvalo se „Pět, sednout." „Pomalej, tři, sednout." „Blbej, pět, sednout." „Ještě blbější, pět." „Kuba se nám překonal, čtyři, sednout." Nejblbějšího, vyprovodil ze stupínku pořádným pohlavkem. Kuba je dnes mimochodem řádným profesorem fyziky na prestižní universitě v USA, a deset týraných studentů si vybralo po maturitách Matfyz. Můj oblíbený předmět, ať jsem studovala cokoliv, byl matika a mechanika. Dnes by pana soudruha učitele odsoudili a zavřeli, že by zčernal. Za všechny ty pohlavky, štulce a modřiny na rukou, co nám udělal dřevěným pravítkem. Holky tahal za vlasy a vyhazoval na hanbu, čumákem ke zdi k umyvadlu, v rohu třídy. Prostála jsem tam hodně hodin, a přesto mi nic z probírané látky neuniklo. Když mi řekl, že tak beznadějně blbou holku ještě neviděl, že ubozí rodiče určitě nevědí, co zplodili za dementa, a mnoho jiných pochval tohoto typu, tak doma ani muk. Mamička by řekla, že to tak bude, protože pan učitel má vždycky pravdu. A já vím, že nebýt jeho, neuměla bych matiku, a měla bych odborníky diagnostikovanou lehkou mozkovou dysfunkci a zvláštní péči ohledně mého vzdělávání.

Námi milovaný učitel na chemii, zvaný Nuklid. Starý pán, který měl být už dvacet let v penzi. Kdysi vyučoval latinu, a protože komunista nějak nestíhal, vyškolit během jednoho roku soudruhy dělníky na kantory, nechali ho učit chemii. Zásadně dával za jedna, a když už bylo opravdu zle, a někdo nevěděl, že H_2O je voda, tak chytil nemilosrdně, bez slitování, za dvě. Já k tomu přihodila (nevím jak) ještě H_2SO_4 a tím moje vědomosti o chemii končí. Na druhou stranu jsme díky němu, vedli zuřivé debaty, jestli je lepší zlo činiti nebo snášeti (Kubík dokonce zlomil Baxovi nos, když mu došly argumenty). Řešili se filozofické otázky tohoto světa, o smyslu bytí a nebytí. Platon a spol. to byla Nuklidova parketa a na ní nás naučil tancovat.

Hyperaktivita, byla ovšem i tímto milovaným kantorem, přísně zakázána. Takovýto jedinec, byl potupně vykazován ze třídy za dveře. Shrnuto a podtrženo: Nás chudinky nikdo neuznal za nemocné dyslektiky, dysgrafiky, dysjánevímco, za postižené mozkovými dysfunkcemi, nebo hyperaktivní. My jsme byli prostě blbý, nebo neukáznění. Dostali jsme po čumáku, mnozí hned při projevu blbosti a nekázně ve škole, mnozí až doma, když matky, popřípadě otcové, přečetli poznámky nebo vysvědčení. A bylo vymalováno. Škola se s námi nemazlila a díky za to. Rodina nám dala mantinely i za to dík.

A tak se stalo, že když můj milovaný vnuk, po pěti hodinách nechtěl pochopit, jak se počítají rovnice, a Neurol přestal působit, použila jsem onu starou metodu mojí mamičky a Herodesa. Trefila jsem se přesně, facka sedla a stal se zázrak. Vzápětí jsme počítali zcela bezchybně jednu rovnici za druhou. Z matematiky máme za jedna. Že neumí jíst příborem, už nějak přežiji.

Objevilo se anonymně v naší redakci

Možná jste tam našli i „svou třídu s kantorem"

Jak nejlépe realizovat sám sebe

Jak nejlépe realizovat sám sebe?
Jak nejlépe realizovat své životní poslání?
Existuje universální návod?
Jistě je třeba řídit se v životě hlasem svého svědomí
a Božími přikázáními.
Chceš-li ale svůj život realizovat v plnosti,
je třeba se soustředit na jediné:
na pozorné rozeznávání, přijímání a konání toho,
co vnuká Boží duch - Duch svatý.

Je zbytečné rozptylovat své úsilí v oblastech,
kde je to neplodné, nebo jen málo přínosné.
Na této cestě se vyhneš tomu,
že se budeš snažit uskutečňovat vlastní plán seberealizace,
zatímco moudrý a dobrý Boží plán s tebou je jiný.

Duch Boží Ti skrze vnuknutí dá větší zkušenost se sebou,
a také ti dá sílu uskutečnit to, co ti nabízí, k čemu tě volá.
Modli se k Duchu Božímu a vzývej ho!

"Vzkříšený Kristus se zpřítomňuje v životě lidí
a obdarovává je svým Duchem.
Zcela je proměňuje a stávají se plně sebou samými."
(Jan Pavel II.)

Zpracováno podle knížky Jacquesa Philippea
Ve škole Ducha svatého,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Náhoda, či výchova Boží?

Jednoho dne jsem vycházela se svou známou z kostela, a když jsme spatřily dva žebráky, zapředly jsme hovor na téma, které nám bylo akorát nedávno připomínáno, tedy o almužně. Shodly jsme se na tom, že dáváme většinou jen těm opravdu potřebným (podle našeho odhadu), ne těm, u kterých předpokládáme, že přispějeme jen na alkohol či drogy.

Za dva dny jsem vycházela z kostela sama a zase tam stáli ti dva s napřaženou rukou. Jeden - ten námi vybraný a druhý – ten nevybraný. Vnořila jsem ruku do kapsy a vytáhla minci. Ta mi ale z ruky vypadla a koulela se neuvěřitelně přes celou chodbu k tomu nevybranému, přestože ten, kterému jsem ji původně chtěla dát, stál velmi blízko. Dotyčný minci u svých nohou sebral a vracel mi ji. Když jsem řekla, aby si ji nechal, velmi zdvořile a radostně poděkoval. V tu chvíli jsem si vzpomněla na naše úvahy a uvědomila jsem si, jak nás Bůh mile a kolikrát úsměvně vychovává! Tedy ne náhoda, ale výchova Boží! Co my víme?! Možná zrovna ten, kterého odhadujeme pouze podle zevnějšku, je třeba právě v této chvíli ten potřebný. Vždyť víme, že Bůh vidí do srdce, vnímá naše potřeby a nehodnotí nás jen podle kabátu.

Co k tomu říci? Děkujme Pánu, že využívá i drobné události v našem životě, aby nás vychovával a ukazoval, že naše hodnocení nejsou vždy správná. A když se nám nějaká taková „náhoda" stane, nemávněme jen rukou, ale uvažujme, co nám asi chtěl Pán říci. Nechme se poučit a nepromarněme láskyplnou výchovu Boží!

Převzato z http://www.vira.cz

Pope Francis' Encyclical Reminds Us to Take Good Care of Our Common Home

On June 18, Pope Francis issued the second encyclical letter of his pontificate. It was entitled, *"Laudato Si' mi Signore* (Praise be to you, my Lord), on Care for our Common Home." As you have probably seen in news accounts and commentaries, the Holy Father addressed issues relating to ecology in that document.

An encyclical is a pastoral letter sent by the pope, sometimes to the members of the Church, or as in this case to all people of the world. In either case, such a letter is one of the highest forms of teaching of the Holy Father. As such it merits our attention, our prayer and the openness of our hearts and consciences because as the successor of Peter, every pope plays a special role in the Church by the very plan of Christ.

Encyclical letters typically convey varying levels of teaching. *"Laudato Si'"* is no exception. Such letters convey reminders of fundamental and established elements of faith that are essential for faithful believers. A pope might even use an encyclical to make a definitive or even infallible clarification of our faith. That is not the case in *"Laudato Si'."*

But most often, such documents are filled with prudential considerations and suggestions that all of us are to take seriously in our prayer and in living our faith in the world.

Given the contemporary discussions that surround the topic of the environment and ecology, it is no surprise that commentators on all sides have raced to make their voice heard in interpreting Pope Francis' writing. The document covers so much ground and so many issues that it is possible for someone to selectively highlight something that they support or oppose.

The environment and ecology is of course a sensitive and much discussed topic. It engages a great deal of political energy. Pope Francis obviously wanted to draw our spiritual attention to the questions surrounding that topic. He does not hesitate to address certain specific issues such as the scientific evidence for global warming. But he also clearly states, "the Church does not presume to settle scientific questions or to replace politics. But I am concerned to encourage an honest and open debate so that particular interests or ideologies will not prejudice the common good." (n. 188.).

A careful reading of the whole document reflects not a political statement, but a deep religious conviction that has been at the heart of the papacy of Francis.

It is his concern to remind a world that is increasingly losing its moral compass and its faith that as human beings we exist as part of an unbreakable series of relationships. The heart of the pope's message is that every human being is in relation with God, with each other and with the earth, that is with all of creation (n. 66). Everything about creation is interconnected (n. 70), If we do not recognize and respect each of these connections, we do not understand the world or ourselves.

Pope Francis calls into question a number of the practices of modern life, especially in the developed world. He cries out against examples of environmental degradation and waste. But he continually makes the point that the environment is not independent of its creator. Nor is it independent of the dignity of God's highest creation, the human person.

For this reason, the pope returns time and again in the document to highlight the connection between respecting the environment and respecting the poor and the weak.

"When we fail to acknowledge as part of reality the worth of a poor person, a human embryo, a person with disabilities - to offer just a few examples - it becomes difficult to hear the cry of nature itself; everything is connected," he writes (n. 117).

It is on this basis that Pope Francis speaks of an integrated ecology. That ecology does not stop with the environment. It is also economic, social, cultural, personal and most of all spiritual.

His reminder to us is that while the outcry to protect the earth is right and just, that effort must respect all members of our common home because we are all made in God's image.

In the Diocese of Rockford, the message to care for the environment is always timely. In this area we are heavily agricultural in life and organization. But throughout northern Illinois we are blessed with the beauty of lakes, of the Fox, the Rock and the Mississippi rivers, and we love the beauty of the hills and ridges of Galena. We also have our poor and our needy. We have families that are strong and those that are distressed and in difficulty.

The pope reminds us that all of these are elements, occupants and contributors to our common home. His message is a reminder to take good care of that home.

By bishop David J. Malloy
The Observer June 26, 2015

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - **Měsíčník České Misie v Chicagu** - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisko 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Řídí: Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobní odběr 30.00 USD, USA poštou 1.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište na CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Open Doors and the Persecution of Christians

Most, if not all, subscribers to *Voices of the Nation* are all too familiar with the persecutions of Christians that occurred in Eastern Europe during the time of Soviet occupation. A Dutch man by the name of Andrew van der Bijl, knowing that Christianity was becoming increasingly difficult to practice inside the Iron Curtain, decided to make a change. In 1955, he founded Open Doors, an organization formed to aid Christians who are being oppressed due to their faith. While the winds of change have blown most religious persecution from Eastern Europe, a storm is brewing in other parts of the world and Open Doors is doing all it can to bring the calming presence of Christ to those areas.

The following is an account of one of Brother Andrew's (as he is referred to) missions "smuggling" bibles into Romania.

"When I pulled up to the checkpoint on the other side of the Danube, I said to myself, well, I'm in luck, only half a dozen cars (in front of me). This Romanian border crossing should go swiftly. But when it took forty minutes to inspect the first car, I began to worry...literally everything the family was carrying had to be taken out and spread on the ground. Every car in line was put through the same routine. The fourth inspection lasted well over an hour. The guards took the driver inside and kept him there while they removed hubcaps, took his engine apart, removed seats. Dear Lord, I said, as at last there was just one car ahead of me, what am I going to do? Any serious inspection will show up these Romanian Bibles right away.

Lord, I went on, I know that no amount of cleverness on my part can get me through this border search. Dare I ask for a miracle? Let me take some of the Bibles out and leave them in the open where they will be seen. Then, Lord I cannot possibly be depending on my own stratagems, can I? I will be depending utterly upon You. While the last car was going through its chilling inspection, I managed to take several Bibles from their hiding places and pile them on the seat beside me. It was my turn. I put the little VW in low gear, inched up to the officer standing at the left side of the road, handed him my papers, and started to get out. But his knee was against the door, holding it closed. He looked at my photograph in the passport, scribbled something down, shoved the papers back under my nose, and abruptly waved me on.

Surely thirty seconds had not passed. I started the engine and inched forward. Was I supposed to pull over, out of the way where the car could be taken apart? Was I... surely I wasn't...I coasted forward, my foot poised above the brake. Nothing happened. I looked out the rear mirror. The guard was waving the next car to a stop, indicating to the driver that he had to get out. On I drove a few more yards. The guard was having the driver behind me open the hood of his car. And then I was too far away to doubt that indeed I had made it through that incredible checkpoint in the space of thirty seconds. My heart was racing. Not with the excitement of the crossing, but with the excitement of having caught such a spectacular glimpse of God at work!" The United States Department of State lists that Christians in more than 60 countries face persecution from their governments or surrounding neighbors simply because of their beliefs. Open Doors published a World Watch List of the top countries where Christian persecution is the greatest. Here is a list of the top ten.

1. NORTH KOREA: For the 13th straight year, North Korea is ranked number one. An estimated 50,000 to 70,000 Christians are currently in labor camps in North Korea simply because of their faith in Jesus.

2. SOMALIA: Ranking number two on the list of most extreme anti-Christian nations, the only type of Christianity found in Somalia comes in the form of Christian converts from a Muslim background and persecution of these people is severe.

3. IRAQ: In June 2014, a strict version of Islamic law was implemented in the area the militants of Islamic State hold. Christians are being forced to convert, flee or pay a tax for religious minorities. As a result, many Christians fled the country.

4. SYRIA: Christians are kidnapped out of financial, political and ideological motives. Many Christians have been abducted, physically harmed and killed. Amidst all violence and persecution, there lies a bit of hope. Though many Christians have left the country, a growing number of people are converting to Christianity amidst the civil war.

5. AFGANISTAN: There are no public churches in Afghanistan. In the past year, three expat Christians were killed because of their Christian faith.

6. SUDAN: Apostasy is criminalized, punishable by death, and it is very harsh especially on non-Arabs. The case of Miriam Ibrahim, a Christian woman who was sentenced to death but later freed after massive international pressure, is just one example of the ordeals that Christians face in the country.

7. IRAN: According to the Iranian state, only Armenians and Assyrians can be Christian. Ethnic Persians are by definition Muslim, and ethnic Persian Christians are considered apostates. This makes almost all Christian activities illegal.

8. PAKISTAN: Currently, Aasia Bibi, mother of 5, is awaiting the decision of Pakistan's Supreme Court on her conviction of death by hanging for blasphemy. She has been in jail in isolation for 6 years.

9. ERITREA: The government intensified its crackdown on Christians, leading to more than 138 arrests of believers and church leaders without due process of law.

10. NIGERIA: Brought to light in the news recently, Boko Haram has kidnapped hundreds of girls, boys and women. The attacks have left thousands homeless. It is virtually impossible for a Christian to go unharmed in the northern parts of the country.

After the fall of the Iron Curtain, Brother Andrew acquired copies of KGB reports in regards to his activities. The KGB papers were 150 pages in length and detailed his work in the Soviet Union and Eastern Europe and yet the secret agency was unable to thwart Brother Andrew's activities.

Brother Andrew's humble beginnings have evolved into an international ministry with offices in 27 countries and currently serving 60 more. He has visited approximately 125 countries and has stated that miraculously, he has never had a Bible confiscated.

To find out more about the persecutions of Christians, Brother Andrew, and Open Doors, please visit: opendoorsusa.org

By Jana Krcek

Photo on back page:
Joseph's Colony in the Pakistani city of Lahore being burned by a Muslim mob

